

**k
a
t
o
l
i
š
k
i**

misiones catolicas

**m
i
s
i
j
o
n
i**
6
1976

UNA NUEVA PRIMAVERA

PARA EL FUTURO DE LA IGLESIA EN AFRICA

Carta de Pablo VI a mons. Bernard Yago,
arzobispo de Abidjan, Costa de Marfil

Venerable hermano:

Con alegría vemos acercarse el día, en el que la inauguración del "Instituto de Ciencias Religiosas" de Abidjan coronará los esfuerzos de la Conferencia Episcopal regional del Africa Occidental francófona en favor de una obra que constituye una nueva promesa para el futuro de la Iglesia en Africa.

Preocupados por permitir una expresión cada vez más adecuada del inalterable depósito de la fe (cf *1 Tim* 6, 20) dentro del carácter específico y original de la cultura africana, y fiel a las orientaciones maduradas en el reciente Concilio Vaticano II (cf. Decreto sobre la Actividad misionera de la Iglesia, *Ad gentes*, 22), os ha parecido a ti y a los demás hermanos en el Episcopado, que ya ha llegado el momento de emprender este esfuerzo al más alto nivel universitario, bajo vuestra propia responsabilidad de Pastores y en colaboración continua con nuestras Congregaciones para la Evangelización de los Pueblos y para la Educación Católica. Personalmente os felicitamos y expresamos nuestra esperanza de que, superando en la fe todas las dificultades, que no faltarán, como a ninguna gran empresa, sabréis conducirla a buena meta. El pasado del "Instituto Superior de Cultura Religiosa", que desde el año 1969 constituye las primicias de la nueva fundación, nos inspira toda confianza al respecto.

Nuestro pensamiento agradecido se dirige también a todos los que, conscientes de la importancia de vuestra iniciativa, han querido contribuir generosamente a su realización. Sus representantes expresan hoy ante vosotros la comunión eclesial en el amor, que recomendaba el Apóstol de las naciones.

Deseamos, por tanto, que el "Instituto de Ciencias Religiosas" de Abidjan, hoy en la modestia de todo comienzo, sea el grano de mostaza, llamado a convertirse en un gran árbol con abundantes frutos. Lo confiamos en la oración a Quien, solo, da el crecimiento (cf. *1 Cor* 3, 6), y enviamos de todo corazón a ti y a los obispos que han deseado y sostenido esta fundación, a los profesores que se responsabilizan de ella y a los estudiantes, de quienes dependerá en gran parte su futuro, una particular bendición apostólica, como prenda de las luces y de la fuerza del Espíritu Santo que invocamos sobre ellos.

Vaticano, 11 de febrero de 1976.

PAULUS PP. VI

DVOM RAZJEDA

Običajno srečanje na vlaku. Misijonar in mlad študent. Beseda je dala besedo in kar kmalu sta se zapletla v pripovedovanje. Misijonar je govoril o Afriki, ki jo je dobro poznal. Mladi fant je radovedno poslušal. Ne dolgo. Nenadno ga vpraša:

„Ste časnikar?“

„Ne.“

„Potem morda kaj raziskujete?“

„Tudi to ne.“

Nima pomena, da bi se lovila. Odkrito je priznal:

„Misijonar sem.“

Molk. Čez čas nekoliko razočaran in v neki negotovosti izjavi študent: „Sem mislil, da je tega že konec.“

Ze pred leti je krožila rečenica: danes ni misijonskih problemov, misijon sam je postal problem. A v čem? In kako dolgo bo? Od tega mnogo zavisi evangelizacija sveta. Dokler bo duhovniški poklic problem, dokler bo Cerkev problem, problem sam Kristus, nič manj problem misijonar, ne bomo imeli ne laičnih apostolov ne duhovnikov ne misijonarjev.

Dvom, ali je vredno vložiti svoje življenje v tako avanturo, kot je misijonsko delo, danes razžira krščanski stržen marsikateremu mlademu človeku. Razumljivo, če ga razjeda celo že priletnemu duhovniku in misijonarju. Ali si je mogoče misliti misijonarja na terenu ali misijonarja v pripravi, če ni v sebi gotov, da gre za tako veliko, tako prvobitno krščansko in tako božjo stvar, da je vredno dati zanjo vse.

Danes so nam bolj kot kdaj potrebne nove binkošti. Tudi apostoli so do tistega dne bili v dvomu. To jih je napravljalo malodušne, slabotne. Ko pa je binkoštni ogenj zajel njihova srca, ni bilo več dvoma: za „Kristusovo stvar“ je bilo vredno dati ne le sposobnosti, čas, premoženje. Vredno je bilo dati življenje.

Zeleti bi bilo, da bi med nami, zlasti med našo mladino zavel binkoštni dih. Dokler bomo preračunani, skopi, dokler nas bo razjedal dvom, dokler bomo zemski, vase in v svoj začarani krog zaljubljeni, ne bomo zmožni dati Cerkvi apostolov. Minimalizem je smrt krščanskega življenja in apostolata. Treba nam je širine, zanosa, tveganja, optimizma, vere v Cerkev, Kristusa, pa tudi vase in v mladino. Treba nam je Svetega Duha! Zato je na mestu, da ob binkošnem prazniku prosimo Svetega Duha, naj nas reši drobnjakarstva, narcisizma – naradnostnega in krščanskega – vaške mentalitete, da bomo mogli razumeti klic Cerkve, ki nas pošilja na vse ceste sveta, kot je nekoč Kristus razposlal apostole.

Proč z dvomi, ki razjedajo! Razpnimo jadra svoje vere, da nas na božja pota zapelje božji Duh.

F. S.

O. STANKO PODERŽAJ - UMRL

SOBRATU V SPOMIN NAPISAL O. JOŽE CUKALE S.J.

Prijatelj prof. Pavle Verbic je malo pred svojim odhodom zapisal zelo pomenljivo: Kadar stopi človek v šestdeseto leto, je vsak dan od Boga darovan...

Pater Poderžaj je gradil cerkev v Kalijanpuru, bil na svojem mo-tornem konjiču ali pa peš skozi vasi svojega nelahkega misijona, pisal in zbiral denar, da dokonča dom molitve, kateremu je ravno nameraval vlti streho in jo pokriti s kupolo, pa mu je obstalo kolo, padlo pero iz rok in skoraj bi rekel - zidarska ometalka. Začel je bruhati kri, se privlekel do Kalkute in legel.

Ustavil je delo pri cerkvi, „dokler ne pridem nazaj,“ je rekel pol-lirju. Vesel je bil obiska in živahno je pripovedoval, kako je poceni kupil dvoje hiš za „novega škofa v Baruipurju“ in mi pomežiknil: „Le še pridite, če bom še tukaj...“

Zdravniki so mislili, da je le hud hepatitis, medtem ko je stari in izvedeni jezuitski brat zmajal z glavo in odšel s patrom v bolnišnico Hošiminh na rentgenski pregled. Novica o raku, ki se je razširil na jetra in uničil že velik del želodca, je kot elektrika pretresla vse. Tudi misijonarja, ki ga je že nekaj mescev ščipalo tam dol pod želodcem, a ga je delo duhovne stavbe in novega svetišča tako prevzelo, da je pozabil nase. Vem pa, da je naši bengalski misijonski sodelavki Ivanki Pograjčevi enkrat pripomnil, da se ne počuti dobro. Kot misijonar, ki je bil vsak dan povezan z življenjem in smrtjo, je sprejel angelov klic in se jel pripravljati na pot. Sprejel je udarec vdano; vemo pa, da je bila cena te vdanosti ogromna.

Pater Stanko ni mogel vsega urediti, ker je čisto logično uvidel dejstvo, da bi vsaka operacija samo pospešila odhod. Celo bančne raču-ne in čeke ni mogel več podpisovati; zaradi močnih mamil je kmalu prehajal v dremavico, iz katere ga pa ni bilo težko priklicati. Naš novi kardinal - takrat še nadškof - je rekel: „Obiskal ga bom vsak dan do zadnjega, kajti to je edino, kar morem darovati velikemu misi-jonarju.“ Jaz sem ga obiskal še dvakrat in takrat je pol v blodnjah govoril o tatovih, o zidanju in o Baragi. Zaprošil je nadpastirja, naj ljudje molijo k Baragi in tako sem imel priložnost govoriti o gibanju za razglasitev slovenskega škofa Baraga med blažene; takoj sem pisal v Ameriko Ave Mariji, MZA, medtem ko je p. Ehrlich pisal p. Nikoliču v New York - za molitve.

Dnevi v velikem tednu so se vse bolj bližali petku. Pa je vendar doživel še velikonočno nedeljo. 23. aprila sem ga obiskal z bratom bol-ničarjem; takrat je z menoj glasno molil, a precej nerazločno, Zdravo-marijo, po slovensko, kot naju je učila mama. Potem je zaprl oči. Izmu-čenega misijonarja sem blagoslovil; pa bi tako rad pokleknil predenj, da bi njega prosil za blagoslov. A on je odhajal.

Pokojni misijonar ob obisku Slomškovega doma v Ramos Mejía pri Buenos Airesu, pred dvema letoma.

Drugo jutro pred mašo mi je sel iz kolegija prinesel novico, da je pater Stanko Poderžaj izdihnil ob pol petih popoldne. Bil je petek po velikem petku. Zapustil je kalianpursko cerkev nedokončano, kot je tudi sicer še zmerom bengalska Cerkev v gradnji, nedodelana. Božji hram v njegovem misijonu bo dozidan; pa tudi božje kraljestvo ob Gangesovi delti gre v dopolnjenje. Marsikaj bo še treba, še veliko Poderžajev in podobnih žrtev, da bo zdrknila dežela v objem prebdenih rok Tistega, ki je umrl in „glej, živi, njegova je moč in čast in slava na vekov veke. Amen.“

Pater Stanko se ni razumel z vsemi, ker je bil človek naravnost ali pokoncu mož; ampak vse je drlo k njegovim katehezam. „Pripravljam jih že v ponedeljek in v soboto so že dobro prebavljene. ... Če ne boste učili, bo šla vera rapidno dol; zato je kerigma duši bolj potrebna, kakor riž želodcu.“ še mi te njegove besede zvene v ušesih.

Enkrat mi je potožil, da ne ve, zakaj nima prijateljev, in da nihče ne mara k njemu na pogovor. Prešel sem opazke in obšel odgovor, a ni bil zadovoljen, pa ni silil vame; le njegove oči so govorile: „Jože, le na dan z odgovorom!“ Misli so mi pa hitele v tisto vroče popoldne, ko sem bil na obisku pri njem in me je prav lepo pogostil, potem je pa pogledal na uro in pripomnil: „Ja, če hočete ujeti prvi vlak za Kalkuto, se morate podvizati...“ Bil sem utrujen, a menda eden tistih,

ki težko ukrivi hrbet, kajti preprostost in ponižnost nista posebno lahki kreposti zame, pa sem pomahal za adijo! Bil je asketske narave, trd s seboj, zato marsičesa ni videl; vendar so ga leta omehčala. Rad je delal sam in team work mu ni šel posebno v slast. Ker je bil nadarjen, praktičen in goreč, je bil skoraj zmerom predstojnik ali pa župnik. Samorastnik. Mali radža – kralj, ki je neznansko rad imel svoje Bengalce in se v mestnih službah ni čutil doma. Ali ni Cezar rekel, da je rajši prvi na vasi, kot drugi v prestolnici? Morda so Stanka imeli manj radi kakor Demšarja, gotovo pa so ga bolj spoštovali.

Po smrti misijonarja Lojzeta Demšarja me je prijel: „Ja, kaj pa pišete o njem, saj vendar ni bil tak lumen. To so pretiravanja,“ je pripomnil. Takrat je bil zdrav kot riba in mi je komaj na misel prišlo, da bi bil Stanko vesel, če bi nekoč utegnil tudi o njem „malo pretiravati“... Utegnilo bi se mu seveda zgoditi narobe, posebno odkar mi je doktor zapisal, da imam bronhitis „with spasms“ – takšnega s krči – in da bi rad moj kardiogram...

Zdaj imam kaj malo pomislekov, pater Stanko, kaj naj Ti napišem ob dnevu Tvoje končne zmage, kajti misijonarjev odhod na ono stran brega pomeni prav to! Bil si skoraj določen, da boš vodil naš slovenski okraj, ki je takrat lepše zacvetel, kakor je blestel misijon malteških misijonarjev. Pa je odšel hrvaški Mesarič, brata Vizjaka, Drobnič, Sedej in Demšar in množ naših vrlih bratov. Bil si znan graditelj gimnazij v Durgapurju in volili so Te v mestni svet v Šandernagorju, potomcu francoske slave, kjer si bil po večkrat slavnostni govornik pred mestnimi očetmi, ki so občudovali Tvoje bogastvo bengalščine. A Tvoja vdanost je bila darovana preprostemu ljudstvu tam doli pri Khariju do Morapaja in Raghaurja. Kamor si prišel, si uredil zavoženo administracijo, čeprav si medtem izgubil, oprosti mi, nekaj tiste toplote, ki je med brati tako zelo potrebna, skoraj bi rekel – kakor kruh in sol...

Veš, da nisem praznoveren, ne, zares ne! Čim starejši sem, tem bolj čutim bližino Tistega, ki ga potrebujem, našega Gospoda, in bi tako rad, da bi imel priložnost in se odmaknil takole za štirinajst dni malo v samoto, na pogovor z Njim. Ta mesec „bojšak“, ki obsega polovico majnika, ima čudno temperaturo in vse je mogoče. Morda je bila tista zveneča skrinjica, ki so mi jo poslali od doma, zares še malce navita in je prišla s svojo zvijačo, ker je zračni tlak tak, da skače kakor veverica po palmi gor in dol. Nenadoma je skrinjica, ki sem jo imel zaklenjeno v omari, začela prepevati. To je bilo pred tedni. Pa tako milo, da sem prisluhnil in naslonil uho na zaklenjeno omaro, odkoder se je slišalo:

*Slišala sem ptičko pet,
zapela je kuku...*

Nalašč sem pogledal na uro, niti pomislil, ali je bil petek ali svenek. Srečka Kosovela pesem mi je s travnika mojih spominov prešla na raven mojega srca in mi ni hotela iz spomina pesnikova beseda: „... ali umira moja mati, ali so mi bolni bratje“ in še in še. Tudi tista o brinjevki in lovcu, „kjer nikogar ni, samo lovec ji sledi...“

Zdaj pa, prijatelji, zapik. Mislim, da sem preveč prebiral stvari o telepatiji in podobno šaro. Tudi ne maram, da bi mi kdo dal pod nos, kakor mi je že parkrat misijonar Stanko, kadar smo debatirali na dekanijskih misijonskih sestankih in sem zagovarjal ekumensko gibanje in kardinala Suenensa karizmatike...

„Poetu ne sme nobeden zameriti,“ je pretrgal nit mojega toka. In s svojimi sivoplavimi očmi pomežiknil. Nekaj sem zamomljal, naj mi pusti, da dokončam, pa sem rajši utihnil, čeprav ne čisto rad...

Verjemite mi, da bi dal, ne vem koliko, če bi me spet na drugem sestanku sobrat Stanko utegnil malo zafrkniti; pa bo njegov stol osamel in mi bomo z njim vred osameli. Treba bo pač kakor po bitki strniti razredčene vrste in delati, kakor je pater Stanko.

Dobro se odpočij na sreču Vstalega Kralja, pionir božjega ljudstva, in izprosi z Barago pri Njem, naj pade na nas preostale v Aziji, Evropi, Ameriki in Afriki plašč božjega Duha, da bomo smeli pričevati do konca, Kristusove priče po Tvojem zgledu.

In ne zameri, če sem malo pretiraval: bratovska ljubezen ima pač močna krila.

V imenu ostalih – Tvoj sodelavec

Jože Cukale SJ

SVETA MAŠA ZA POKOJNEGA MISIJONARJA

O. STANKA PODERŽAJA S.J.

se bo darovala v Baragovem misijonišču,
cerkev Marije Kraljice, v nedeljo 13. junija
ob pol desetih dopoldne.

LEPO VABLENI VSI MISIJONSKI PRIJATELJI, DA
SKUPNO POMOLIMO ZA DUŠO VELIKEGA MISIJONARJA!

Vabimo tudi druge misijonske skupine v izseljenstvu in v
zamejstvu, da na podoben način izrazijo svojo misijonsko
ljubezen do pokojnega o. Stanka Poderžaja!

KRAMLJANJE O ČISTO JAPONSKI VERI

O. VLADIMIR KOS S. J., TOKYO

Skoraj pred štirideset leti je pokojni japonski izvedenec za zgodovino japonskega verstva, Māsaharu Anesáki, takole posnel šintoistične poteze svojega naroda: „šintoistično verovanje sega globoko v srce. Iz japonske prazgodovine je raslo z razvojem japonske kulture. Nič čudnega, da tako najdemo v njem animistične poteze in silno visoko razvit estetski čut. šintoistično gledano, vsak predmet in vsako osebo oživlja duša. Ta se giblje in deluje po načelih svoje narave in svobodno občuje z drugimi dušami. Imenujemo jo KAMI odnosno bitje božjega izvora. Osem milijonov teh bitij ali božanstev oživlja celo vesoljstvo, zrak, gozdove, gore, domove in srca. Te božanske sile, ki prevevajo svet, si človek lahko napravi uslužne, npr. z vražarstvom in vedeževalstvom, z askezo ledeno mrzlih kopeli, in sploh z vsemi sredstvi, ki jih najdemo opisane v „Knjigi zgodovine bogov“. Med bogovi je na prvem mestu boginja Ámaterásu Ómikámi, „Njeno Veličanstvo Boginja Luč Neba“. Njej je posvečeno tkzv. Velesvetišče v Íse. Cesarska rodbina – in nekaj drugih, po sorodstvu z njo združenih rodbin – veruje, da izhaja iz boginje Ámaterásu. Vsa božanstva so njej podrejena, a skoraj vsak Japonec se čuti v sorodni zvezi s tem ali onim izmed njih. Češčenje teh božanstev je tako češčenje prednikov v pravem smislu besede, s težiščem v Boginji Ámaterásu.“

Tako profesor Anesaki. Zanimivo je, kako tolmači središčen položaj boginje Ámaterásu še en Japonec, profesor Káto, če me spomin ne vara. Sklicujoč se na še zmeraj veljavno enakost med besedami za sonce in belino ter na ženski spol te boginje, meni, da so si sicer južnjaško barvani Prajaponci bili nekje osvojili belo ženo odnosno ženo bele polti, prababico vladajoče kaste jedra prvih japonskih osvojevavcev teh otokov. Zanimiva podmena, ki bi se jo splačalo zasledovati v zamotane skrivnosti zgodovine tihomorskih otokov in ekuadorsko - peruanskih južnoameriških predelov, kjer še zmeraj živi izročilo o „belih praljudih“.

Beseda šínto je sestavljena iz šín, po naše božanstvo, božanstva, Bog, bog, bogovi; in to = pot, način, pravec, načelo, življenje v določeni smeri. Dokaj Japoncev izgovarja sestavljenko kot šíndo in sprva ne morejo razumeti izgovorjave šínto, dasi je edino ustaljena med zahodnimi jeziki. Akcent je v Tokiu in pri izobražencih na prvem zlogu, torej na šín. Imamo še dve besedi z enako izgovorjavo in enakim naglasom, le da je za spoznanje drugi zlog krajši od prvega: ena pomeni vernika ali skupino vernikov, druga pa sveto mesto. Razen tega je osem besed, ki imajo enako dolžino zlogov kot naša besedica šínto, le da je akcent na drugem zlogu, torej na -to; mislim na japonski akcent, ki je lahen dvig glasu. Teh osem besed pa lahko pomeni: 1. praznično leščerbo, 2. še nikdar rabljeni meč, 3. novo politično stranko, 4.

Pogled na tempeljska poslopja na japonskem

stopnjo krvnega sorodstva, 5. srce (bolj v knjižni rabi), 6. osmozo, 7. pretres in 8. v zvezi z lediščem (v moderni tehniki npr.). Če pomislimo, da imajo različne pokrajine različen akcent, si trenutno zmešnjavo pri izgovorjavi besede šinto lahko predstavljamo, posebno ker ni ne pisanih znamenj in navadno tudi ne dovolj stavčnih sozvez, ki bi položaj besede razčistile. Nejaponec mora paziti tudi na to, da izgovori -n- v šinto kot neke vrste samostojen zlog, tvorjen v nosni votlini; naj bo govorica še tako hitra, japonsko uho ga zazna in z njegovo pomočjo pravilno razbere -n- ju sledeče glasove. Pravilno izgovorjen -n- ohrani polno vrednost in barvitost predhodnega glasu, kar se ne dogaja, če -n- izgovarjamo po zahodnjaško. Sploh si človek želi darov Svetega Duha, da bi vedno lepše in pravilneje lahko izrazil Jezusovo blagovest v japonščini, ki je tako duhovito sredstvo za izražanje duha.

Eno ali več poslopij tvori šintoistično svetišče, ki ga imenujemo džindža ali jáširo. Središče svetišča je enosobno poslopje z imenom honden ali šinden, na višji ravni kot ostala poslopja in po stopnišču v zvezi s tlom. Honden ali šinden je po naše pravzaprav „svetišče“ ali „bivališče božanstva“. V smeri proti vhodu je sredi sobe ogledalo ali palica z naveski iz belega platna ali papirja; izjemoma najdemo kakšno sliko namesto pravkar omenjenih predmetov in slika je ostanek iz dobe, ko so skušali šinto prepojit z budističnimi elementi. Ti predmeti so simbol šintoizma in jih imenujemo mítama-širo („znamenje duše ali

duha“), tudi go-šin-taj („upredmeteno, to je, v predmetu očitno božanstvo“). Notranjost sobe je kar se da preprosta: nekaj zelenih vej, potem nekaj belih podstavkov in pa glinastih posod za daritve; ena sama rogoznica je za glavnega svečenika. Pri vseh preprostosti mora vladati v tej sobi, ki je često le sobica, največja čistoča. Zgoraj omejenih simboličnih predmetov ni mogoče videti od zunaj.

Pred tem enosobnim svetiščem stoji na vse strani odprta, na lesenih ali zidanih stebrih počivajoča zgradba, po imenu hájden ali dvor(ec) češčenja. Namenjen je obredom po svečenikih, za katere so pripravljeni sedeži; ob posebnih prilikah spremlja obrede starodavna japonska glasba.

Okoli zgoraj opisanih dveh zgradb se lahko vrstijo še druge zgradbe svetišča, npr. neke vrste zakristija, vodnjak ali kotel za obredno očiščevanje, oder za svete igre. Na ozemlju svetišča je včasih najti še to ali ono, glavnemu božanstvu podrejeno svetišče, ki jih posamič ali pa v določeni gradbeni zvezi imenujemo mášša. Svečeniki glavnega svetišča često ne vedo ne za izvor ne za značilnost z mášša povezanega božanstva; a prav ta nevednost daje svetišču posebno ozračje skrivnostnega in zmeraj znova je videti pred njimi v molitev pogreznjenega romarja. Nekaj podobnega sem opazil tudi pri tistih budističnih svetiščih, ki so tako temna od vremenskih prilik in dolgega časa, da je videti le goreče sveče, ki ustvarjajo čudne sence med podobami in kipi

Tempeljsko dvorišče drugega japonskega svetišča.

Japonski šintoistični portal, „tórii“ imenovan, pred templjem ob morju

malikov in celoten vtis nenaravne skrivnosti, tako iskane na japonskih romanjih, posebno h goram in globelim.

Na ozemlju šintoističnega svetišča rastejo po navadi stara drevesa, ki posebno poleti z razkošno senco dajejo prostoru občutek hladnega počitka. Tu in tam so skale in razni, večkrat raznobarnvi kamni, ki od nekdanj pomenijo Japoncu moč nad časom, pa tudi prilagoditev času. Vodnjaki in ribniki tudi pomagajo ustvariti tihoto, v kateri se da prisluhniti naravi.

Od vstopa na ozemlje svetišča pa do glavne zgradbe je pot, če je le mogoče, zasejana z drevesi. Nekje na začetku poti stoji šintoistični portal, tórii (izgovorjen v treh zlogih: tó-ri-i), dva paralelna hloda na dveh stebrih, dovolj visoko, da lahko vstopi pod njima. Prvemu in najvišjemu portalu lahko sledijo drugi, a manjši; tu in tam jih dajo postaviti posamezniki iz hvaležnosti za to ali ono stvar, ki se jim zdi, da so jo prejeli od božanstva. Navadno tolmačijo pomen portala kot vidno vabilo proč od navadnega sveta k nesvetnemu. Zgodovinarji pa si o pravem pomenu še niso na jasnem; dejstvo je, da so v predzgodovinski Javi v Indoneziji odkrili enake tórii... značilno je tudi, da so japonski tórii navadno rdeče barve, ki spominja na barve staroindijskih tempeljskih stebrov, kjer se zdi, da je v ozki zvezi s krvjo.

Nekatera svetišča premorejo kamnite stoječe svetilke vzdolž poti do glavnega svetišča, včasih celo okrog celotnega ozemlja. Ob šinto-

ističnih slovesnostih prižgejo poleg teh svetilk večkrat tudi baklje na mlajih; glavno svetišče pa ostane zmeraj skoraj nerazsvetljeno, vidno odmaknjeno od razigrane svetlobe.

Najbrž ste se že bili vprašali o sodelovanju vernikov: ali so obredi tudi nanje navezani? Odgovor je: ne! Vsak dan svečeniki prinesejo svežih vej in svežih darov, recitirajo kratko molitev in zaploskajo z dlanjo ob dlan; obred je neodvisen od prisotnosti vernikov. Ti se lahko prodajo različnim oblikam pobožnosti: nekateri se le odkrijejo in lahko sklonjeni stoje molče pred svetiščem; drugi potegnejo za vrh z več ali manj velikim zvoncem, vržejo denar v nabiralnik in plosknejo z dlanmi, baje da vzbudijo pozornost pri božanstvu. Nekateri hodijo stokrat od vhoda na ozemlje do glavnega svetišča in nazaj; spet drugi se kopajo, če ima svetišče ledeno mrzel ribnik ali celo slap. In nekateri prinesejo darove, npr. dragocen sake za Novo leto, ali pa denar. Šintoistični prazniki ob menjavi letnih časov pritegnejo veliko število ljudi, posebno ker se vsak čuti povezanega s tem ali onim božanstvom svojega rodnega kraja ali pa svojega bivališča, kjer navadno sklene tudi svoj zakon. Ob čisto posebnih priložnostih, npr. o priliki molitev za zmago v kakšni vojni, so bila šintoistična svetišča, vsaj do konca Druge svetovne vojne, pozorišča neke vrste ljudskih zborov, na katerih pa skoraj nikoli niso govorili svečeniki, marveč le vplivni laiki. Zgoraj povedano o slovesnostih, povezanih z letnimi časi, se še danes največkrat dogaja na deželi, kjer se življenje tako zelo giblje v odvisnosti od zemlje in letnih časov.

Ne mislite, da je šinto v drugi polovici 20. stoletja v nepretrgani in nespremenjeni obliki to, kar je bil ob prihodu Japoncev na te otoke. Šintoizem se je upiral na vse načine širjenju kitajskega budizma, a je moral pred njegovo filozofijo in teologijo kloniti s kompromisom že v 9. stoletju p. kr. (budizem so prinesli na Japonsko v 6. stoletju p. Kr.). Tisoč let, to je, do 19. stoletja, so šintoistična svetišča več ali manj privzemala budistične elemente, npr. v gradnjo svetišč, v tolmačenje identitete šintoističnih božanstev, v vsakdanje življenje. Tako je še danes v navadi po vseh japonskih otokih, da ljudje sklenejo zakon pred šintoističnim svetiščem in se dajo pokopati po budističnem obredu, iz enostavnega razloga, ker šinto ne ve kaj početi s pokopavanjem in tolmačenjem posmrtnega življenja. Češčenje prednikov pa je območje, kjer sta se obe verovanji znašli na skupnem. Šintoistični poskusi v 15. stoletju in konfucianistični na koncu 16. stoletja, da se šinto otrese budističnih primesi, so ostali v ljudstvu pravzaprav brez pravega odmeva. Več delnega uspeha je rodilo gibanje v 19. stoletju, ko se je združilo s političnim gibanjem za vpostavitev dejanskega vladanja po cesarju in ne po fevdalni vojaški diktaturi. Pionir tega gibanja je bil Atsutáne Hírata (1776-1843), ki pa mu še danes očitajo, da je bil tudi on pod tujim vplivom, to je, pod vplivom nizozemskega krščanskega mišljenja, in da je zato hotel spremeniti šinto v neke vrste monoteizem s težiščem v Stvarniku Japonske. A ljudstvo je vendar – spet le delno – zajela prenova šintoizma v treh ljudskih smereh: v smeri organiziranih gorskih

svetišč in gorskih romanj in poudarka na njih izrednih lastnostih; v smeri podeželskega vedeževanja in vražarstva; in v smeri šintoističnega nacionalizma. Značilno za to zadnjo strujo je nauk o svetosti vladarske hiše in o dolžnosti zvestobe narodu in staršem; in nauk o očiščevanju telesa in srca, posebno s kopeljo, vedeževanjem in premišljevanjem narave in besed, zlasti v „Knjigi zgodovine bogov“. Te vrste šintoizem je prejel posebno podporo od militaristov Druge svetovne vojne, čeprav je bil le eden izmed trinajst tkzv. šintoističnih verovanj, organiziranih v posebnem uradu. Na koncu vojne se je urad razsul in pojavile so se celo nove oblike šintoističnega verovanja. A niti v 19., niti v 20. stoletju niso ta gibanja zajela širokih plasti, ki so se raje oklepale po stari navadi določenih oblik iskanja božjega. In kljub navideznemu šintoistično-budističnemu prekvašenju japonskega življenja se tudi moderni Japonec čuti nezadovoljnega in nemirnega ob praznini šintoističnega in budističnega tolmačenja božjega odnosno absolutnega. Zdi se mi, da išče osebo, božjo osebo, človeško blizu in božansko daleč; osebo, odgovorno za lepoto stvarstva in pripravljeno pomagati, ko se človek zaplete v stvari in ga te ranijo.

Edino naš Odrešenik, Učlovečeni Sin božji, Jezus, odgovarja zahtevam tega hrepenenja. Ali ga bomo lahko tako predstavili, kot v resnici je, popolnost v primeri s tem ali onim dobrim v šintoizmu in budizmu? Ali bomo lahko razložili Njegovo blagovest, Njegovo nezaslišano novico, ki je kakor sonce v primeri s trepetajočo svečko šintoizma in budizma? Pomagajte nam z molitvijo in žrtvijo! Morda boste še bolj kot misijonarji na terenu doprinesli k odrešenju japonskih otokov – resnična vera je milost in srce, združeno z Jezusom, jo more izprostiti. In kdo bo dejal, da smo misijonarji na enak ali močnejši način združeni z Jezusovim Srcem kot vsak vernik? Priprošnjica misijonarjev, sv. Terezija Deteta Jezusa, ni mogla nikdar v misijone... njena najdaljša pot je bila na bolniško posteljo, a njena najgloblja je bila v Božje Srce.

Pa še nekaj bi skoraj pozabil omeniti, dasi ste najbrž slutili ves čas kramljanja, da se bom k temu predmetu povrnil – rad bi primerjal šintoistično glavno svetišče z našimi cerkvami ali kapelami, kjer je ta bernakelj. Kakšna razlika! Naš Bog hoče ostati med nami, dasi smo Ga ljudje grdo izdali. Naš Bog hoče biti v tolažbo obhajila, kadar ni močče darovati svete maše ne prisostvovati – naš Bog nam hoče ostati blizu v trpljenju.

To, kar je v Baruhovi knjigi zapisano o nemoči od človeka napravljениh božanstev – in babilonski bogovi so v marsičem podobni šintoističnim in budističnim božanstvom – še bolj poudarja edinstvenost krščanske resnice o Bogu. O nedoumljivo skrivnostnem Troedinem Bogu Stvarniku, Odrešeniku, Neumornem Posvečevalcu, čigar eden izmed najbolj čudovitih darov človeku je sveta mašna daritev. Tako smo se nanjo navadili, da smo pozabili, da je otipljivo razodetje žive božje moči, ki nas s takšno lahkoto poveže z Jezusovo daritvijo na majhnem griču pred dva tisoč leti. Živa božja moč spremeni kruh in vino v Jezusa, ki se posluži tega, kar ostane od kruha in vina, da se z nami združi v

obliki jedi, ki je ena najbolj naravnih in potrebnih oblik življenja. Omenil sem „Knjigo zgodovine bogov“ – berejo se kot neke vrste mešanica iz pravljič, zgodovinskih dogodkov in krajev, poljudnih razlag o izviru zemeljskih pojavov, mešanica predvsem iz raznih dogodivščin na podlagi človeških slabosti božanstev. Kakšna razlika med to, vsaj nekaterim šintoistom sveto knjigo, in evangeliji! Dragocena resnica evangelijev zažari tudi v primeri z budističnimi tkzv. svetimi knjigami, ki so sicer filozofsko in poetično prikupne; in v primeri s Koranom, kjer so zapisane lepe besede o Jezusu in Mariji, a ki jih preveva fanatična misel, da se Bog ne more učlovečiti . . . , in Jezusovi čudeži potemtakem izpričujejo le Njegovo izredno preroštvo . . .

Ena izmed starodavnih japonskih pesmi takole poje (in naj vam jo prevedem iz izvirnika): „Dajte, prosimo bogove in plujmo! Ker iti je treba čez divje valove.“ Dajte, prosimo ne bogove, ki jih ni, marveč živega Boga, da luč in moč in veselje in gotovost Vstajenja položi v srca tolikih, ki se v svoji nevednosti in nemoči in trpljenju oklepajo šintoističnega verovanja: ker ni dobro človeku biti brez vere. In tajfuni življenja sproste v valovih skrito divjost.

APRIL OB TOKIJSKEM ZALIVU

„Glejte!“ sem vzkliknil, „na okencih – čisto zlato!“
Ozrl se v vzhod sem. Res! Sonce je plulo s pristana,
pustivši pretežko, odvečno zlato, če ga hočeš . . .
„Glejte!“ Trgovci spokojno so spali v april.

Jaz pa si dušo prekrižal sem s žarkom zlatnin
za dneve, ko nič več v skladišču veselj ne ostane,
le vonj po umiranju v mrežo zamotane ribe.
Z žarkom bom našel, sem rekel si, Božje Srce.

Z žarkom sem našel Svetilnika trden prijem.
Tako je kot z ladjo, tajfunom, močjo in mornarji:
enako razhájanje sklepov, enake praznine.
Božje Srce je na sredi prekrižanih dalj.

Vladimir Kos

KAKO JE V GHANI

POROČA S. SILVA ŽUŽEK, GHANA

POLITIČNI RAZVOJ DEŽELE

Politično delovanje se v naši deželi ni začelo šele po svetovni vojni, kar na lepem, ampak že v času kolonizacije. Že l. 1868 se je ustanovila „Zveza Fante“, leta 1897 pa „Družba za obrambo pravic domačinov“. Obe zvezi sta tedaj iskali čim večje sodelovanje z oblastmi.

V začetku pojava Zveze Fante ji je bila kolonizacijska oblast naklonjena, a čim si je ta zveza sestavila in postavila svoja pravila, zadeva vladi ni bila več všeč. Izjavila je, da se bo ob prvi priliki o teh pravilih tudi izrekla, a do te „prilike“ ni nikdar prišlo. Pravila so izražala upanje, da se bodo družabne in politične razmere na „Zlati obali“ izboljšale in da bo sodelovanje med tradicionalnimi vodniki ljudstva, domačinskimi poglavarji, in novim razredom domačih izobražencev večalo. Kolonizacijska vlada pa ni nikdar pokazala zanimanja za gibanje, ki je tudi počasi zamrlo.

Druga organizacija, Družba za obrambo pravic domačinov je pa do prve svetovne vojne kar uspešno delovala; potem je pa guverner Gordon Gruggisburg ustanovil „Pokrajinske poglavarске svete“, ki so praktično pomenili, da je drobno oblast v vsaki pokrajini izvajal poglavar, kar je že pomenilo korak naprej k samostojnosti.

Jožef Coseley Hayford je l. 1918 ustanovil „Državni kongres angleške zahodne Afrike“, ki je kmalu razširil svoj vpliv po vsej obali zahodne Afrike. Ta ustanova se je že od začetka postavila na stališče deželne samostojnosti in samovladanja. A kmalu po smrti ustanovitelja je ustanova nehala obstajati.

Leta 1925 je kolonialna vlada deželi dala novo ustavo. Ta je vpostavila takozvani Zakonodajni svet, v katerem je bilo 15 zastopnikov kolonialne vlade in 14 zastopnikov domačinov. Ustanovitev tega sveta je pomenila nemajhen napredek in skupni sad naporov Družbe za obrambo pravic domačinov in Državnega kongresa. Po tej novi ustavi naj bi imel v teoriji guverner sicer popolno kontrolo nad Zakonodajnim svetom, a dejansko je moral popuščati domačinom in njih volji.

Kmalu zatem so se združili davkoplačevalci v organizacijo, kateri dva člana sta bila večkrat izvoljena v Zakonodajni svet. V letih 1930 do 1935 sta bila to dr. J. B. Danquah in dr. Namoi Azikiwe, ki sta si pridobila velik vpliv v deželi, posebno ko sta začela izdajati časopise. Organizacija davkoplačevalcev se je sploh vsa ta leta zelo trudila za sodelovanje v vladi.

Med drugo svetovno vojno ni bilo veliko političnega delovanja med ljudstvom. Tako se je šele l. 1946 uvedla nova ustava, po kateri je imel Zakonodajni svet predsednika, 6 članov bivšega Sveta, 6 imeno-

vanih članov in 6 izvoljenih. Čeprav je bil ta Zakonodajni svet zelo deloven, mnogih ni zadovoljil. Vedno bolj se je uveljavljala zahteva po samostojnosti in povsem lastni vladi. L. 1947 so oklicali Zbor združene Zlate Obale in imenovali dr. Nkrumaha za prvega glavnega tajnika.

Atlantski pakt, ustava Združenih narodov, vrnitev tisočev vojakov iz Daljnega Vzhoda, pa gospodarski položaj, vse to je ustvarilo ugodne pogoje za dogovore z angleško kolonialno oblastjo in na zahteve po državni osamosvojitvi dežele. Istočasno so se kajpada pojavljali razni izgredi. Imenovana je bila posebno komisija za analizo teh izgredov. A eden od rezultatov analize je bil, da je komisija predlagala več političnih pravic v deželi in ustanovitev pripravljalnega odbora za novo ustavo. L. 1949 so ustanovili „Panafriško komisijo“, ki je priporočila nov Zakonodajni svet, ki naj bi ga sestavljalo 84 poslancev, izvoljenih od ljudstva.

Do tega novega sveta je tudi prišlo. Izvrševalni organ tega sveta pa je bil le svetovalec guvernerju, brez pravega vpliva na vladanje. V njem so še ostali trije belci, finančni, varnostni in obrambni ministri, vendar so že imeli afriške izvrševalne tajnike.

Nova ustava je bila sprejeta l. 1950 in še istega leta so bile razpisane prve volitve v parlament. Dve politični stranki: Ghana Congress Party (G. C. P.) in Convention People's Party (C. P. P.) sta se borili za glasove. Med tem je dr. Nkrumah, ki je načeloval C. P. P., organiziral neredne proti vladi in je bil radi tega zaprt, a njegova stranka je zmagala pri volitvah in kot njen predsednik je bil dr. Nkrumah izpuščen iz zapora in imenovan na vodilno mesto v novem parlamentu. Njegova nasprotnika iz G. C. P. dr. J. B. Dankuah in G. Ofori-Atta sta šla v opozicijo. L. 1954 so sestavili prehodno ustavo, ki je število članov parlamenta dvignila na 104 in tudi uvedla mesto ministrskega predsednika.

Kmalu so se začele pojavljati nove stranke, kot npr. Northern People's Party, Moslem Assotiation Party, Togoland Congress in Anlo-Youth Organization in so že sodelovale pri volitvah. A Nkrumahova stranka je dobila 71 od 104 mest in je bila povabljen, da sestavi novo vlado.

L. 1954 se je ustanovilo gibanje National Liberation Movement, iz protesta proti nepravilnemu razdeljevanju dobrin v državi. Spor s tem v zvezi je bil predložen v odločitev volilcem in spet je zmagala dr. Nkrumahova stranka (1956).

Naslednje leto je Ghana postala povsem neodvisna država. Vse stranke so se ob tej priliki združile v enotno opozicijo Nkrumahovi stranki, imenovano United Party pod vodstvom dr. Busia. Upali so, da bodo tako združeni uspeli premagati diktaturo vladne stranke, a niso uspeli. L. 1960 je vlada odločila nove volitve. Vladna stranka je dobila nad milijon glasov, opozicijska pa komaj nekaj čez 100.000. Na ta način je bil predsednik dr. Nkrumah določen za dosmrtnega držav-

nega predsednika. Do 1. 1964 je vsa vidna opozicija prenehala in Ghana je postala republika ene stranke.

A Nkrumahova vlada je privedla državo v veliko gospodarsko krizo. Brezposelnost in revščina sta bili veliki. To je privedlo do predsednikovega padca, kajti 24. februarja 1966 je vojska skupno s policijo izvedla državni udar in odstavila dr. Nkrumaha. Vodstvo države je prevzel National Liberation Council. Na vladi je mislil ostati tako dolgo, da bi uvedel v deželo resnično demokratsko vlado.

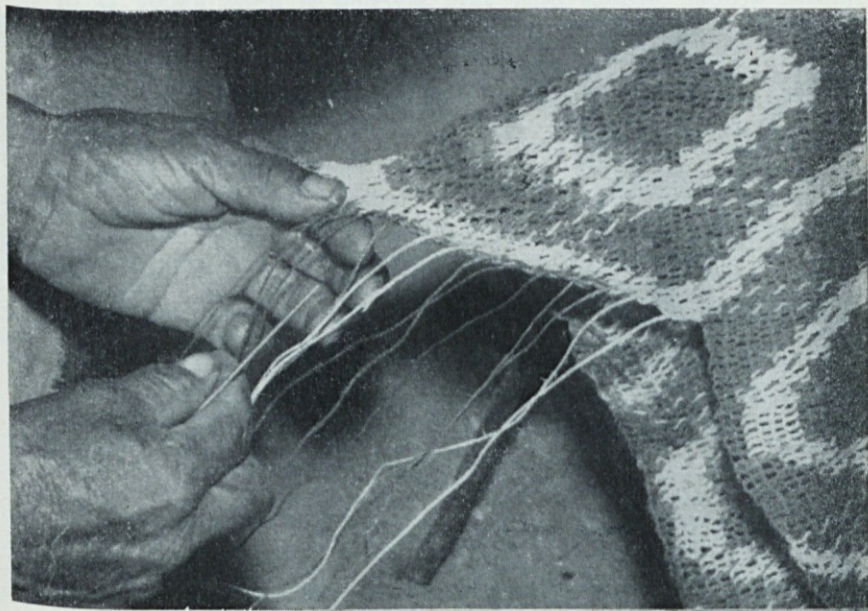
L. 1969 je bila objavljena nova ustava in izvedli so nove volitve v oktobru istega leta. Potem je bil razpuščen National Liberation Council in predsednik Progress Party, ki je zmagala pri volitvah, je postal državni predsednik.

Vendar dr. Busia ni dolgo vladal. Po dveh letih je vojaštvo spet poseglo vmes, prevzelo vlado in vpostavilo National Redemption Council (Narodni osvobodilni svet) s polkovnikom Acheampomgom na čelu, ki je danes predsednik.

V teh političnih okoliščinah je v preteklosti živela in delovala Cerkev in se mora stalno prilagojevati v današnji dobi.

(Sledi.)

Z misijona s. Franciške Flajšman med Čulupi Indijanci na meji med Argentino in Paragvajem: Indijanka pleče torbico.

LEPA DOŽIVETJA

Piše PETER OPEKA CM, Madagaskar

Naš kardinal.

Danes je sveti oče Pavel VI imenoval 19 novih kardinalov, med njimi našega škofa Viktorja RAZAFIMAHATRATRA. Ta vest nas je zelo razveselila, ne le našo škofijo, ampak celotno malgaško Cerkev. Tudi malgaški radio je na dolgo poročal o tem imenovanju, ki daje Madagaskarju važno mesto v univerzalni Cerkvi. Malgaški kristjani so veseli, da so tako hitro dobili novega kardinala. Prejšnji je namreč umrl preteklo leto. Madagaskar ima 20% vsega prebivalstva v vrstah katoličanov in je tako ena najbolj katoliških dežel v sklopu Afrike. Sveti oče, ki dobro pozna važni položaj katoličanov na tem otoku, je bil mnenja, da je treba malgaški Cerkvi hitro dati novega kardinala. Naš novi kardinal se je rodil 8. septembra 1921 v Ambositri. K jezuitom je vstopil 19. septembra 1945 in bil v duhovnika posvečen 28. julija 1956, v farafanganskega škofa pa v marcu 1971.

Škof naših misijonarjev — zdaj kardinal in nadškof glavnega mesta Tananarive — pri posvečevanju domačega duhovnika v Vangaindrano pred nekaj leti.

Jezuitski general Arrupe ob obisku Madagaskarja; za njim naša dva, Opeka in Sušnik.

In ta velika sreča je doletela prav našo škofijo, škofijo slovenskega misijona. Seveda, obenem je to za nas tudi žalost, saj bomo našega škofa Viktorja zdaj izgubili, kajti imenovan je bil za nadškofa glavnega mesta Tananarive. Tako smo zdaj v farafanganski škofiji ostali trenutno brez škofa, dokler nam sveti oče ne bo imenoval novega.

(Glej škofovo, sedaj kardinalovo fotografijo tudi v prejšnji številki našega lista!)

Na posvečenju domačinov.

V tem mesecu sva se z Radotom udeležila dveh duhovniških posvečenj. Teško bi vam razložil naše veselje ob tako velikem dogodku! Bilo je v sosednji škofiji Fianarantsoa. Ko misijonar, ki prihaja od drugod, prisostvuje posvečenju domačega duhovnika, čuti in doživlja izredno veselje in duhovno srečo. Doživlja, kako raste domača Cerkev, kako globoko že sežejo njene korenine v domačo zemljo.

Ob obeh posvečenjih so malgaški katoličani priredili velike slovesnosti. S škofom nas je somaševalo okrog 50 duhovnikov, skoraj polovica domačinov! Malgaški kristjani so se zelo številno udeležili in prekrasno prepevali. Po posvečenju ni bilo konca nagovorov in pri našanja daril od strani kristjanov cele škofije. Ob somaševanju pri teh dveh posvečenjih sem sam obnavljal v duhu moje posvečenje pred nekaj meseci v Argentini. Z obema novima mašnikoma, ki se imenujeta Romul in Bernard, sva z Radotom navezala kmalu prisrčne prijateljske stike.

Ob vsem tem sva z Radotom doživljala, da je malgaška Cerkev živa in da je Kristus živ med Malgaši.

Z jezuitskim generalom Arrupejem.

Iz Lusake v Zambiji, kjer se je sestal z vsemi provinciali jezuitov iz cele Afrike, je prispel na rdeči otok na štiridnevni obisk jezuitski generalni predstojnik p. Peter Arrupe. Njegov obisk je med Malgaši vzbudil veliko zanimanja. General je želel spoznati delo svojih misijonarjev v tej deželi in videti od blizu njih življenje, obenem pa je hotel podati vsem novega duha zadnjega jezuitskega občnega zbora lansko leto v Rimu. Generala Arrupeja je sprejel v avdijenco tudi predsednik Madagaskarja, saj je bivši jezuitski gojenec. Več kot eno uro sta se prijateljsko pogovarjala o vsestranskih problemih sodobnosti.

Tudi z Radotom sva imela priliko, da sva se srečala z visokim gostom. Vesel je bil, da je mogel kramljati z nama špansko. Med nami je pustil globok vtis božjega moža. Nepričakovano nas je nekdo fotografiral in jaz jadrno pošljem izredno sliko „Katoliškim misijonom“.

V Vangaindranu za Veliki teden.

V središču slovenskega misijona sva doživela srečo, da sva vodila vse svete obrede velikonočne skrivnosti! Misijonar Janez Puhan je za ta čas odšel v Matango, nadomestovat Jankota Slabeta, ki se zdaj mudi na dopustu v domovini. Delo je bilo zlasti za naju, začetnika precej težko in naporno, a sva le vse srečno in lepo opravila. Za Veliko nedeljo je šel Rado na podeželje, sam pa sem ostal v Vangaindrano. V soboto zvečer sem krstil 30 novih odraslih, ki jih je za krst pripravil Janez Puhan. Zame silno pomembno in vzpodbudno! Tudi Rado je krstil na svojem podeželskem misijonu 21 katehumenov. V velikem tednu sva požela midva, kar so drugi leta pripravljali. Zelo sva bila oba vesela tega izrednega doživetja, tako lepega Velikega tedna, prvega v najinem duhovniškem apostolatu med Malgaši!

S fanti Misijonskega zavoda.

Ob veliki noči smo se v Vangaindrano spet srečali z našimi tremi fanti. Spet po dveh mesecih. Njihov optimizem nikdar ne upade. Vneme za delo imajo kar preveč, tako da se bojimo, da jim bo dela zmanjkalo. Stik z Malgaši je zaenkrat zanje še zelo težak, ker ne obvladajo jezika. Zato toliko bolj ljubeznivo odgovarjajo z nasmehom. Prepričan sem, ko pridemo za stalno v Vangaindrano, se bomo s temi tremi fanti odlično razumeli in si lepo pomagali. Poskusili jih bomo počasi vključiti tudi v pastoralno delo. Z Radotom v avgustu končava študij malgaščine, jaz verjetno nekoliko preje kot on. Po vsej verjetnosti bova potem oba nastavljena v Vangaindrano.

Mati je za sina biser, sin je za mater slava. (Kitajski pregovor.)

PO MISIJONSKEM SVETU

Libanon in Tripolis je bil znan kot „švica bližnjega orient“. Beirut je bilo eno najbolj kozmopolitskih mest. Zadnje leto pa je ta „mala švica“ postala pozorišče boja med kristjani in muslimani. In to v času, ko se žele po svetu bližati drug drugemu. Prav letos je bil v februarju v Tripolisu dialog med muslimani in kristjani. Da je bil res na veliki ravni, pričča dejstvo, da se ga je udeležil sam kardinal Pignedoli z mnogimi strokovnjaki, zlasti duhovniki, med njimi najbolj poznanim p. Jacques Lanfry. Z muslimanske strani pa je prišel celo fanatični Ghadhafi iz Libije ter seveda tudi veliko strokovnjakov iz Al Azharja in vseh koncev. Saj je bilo vseh udeležencev tega dialoga kar 500. Verjetno bo še dolgo trajalo to nihanje med duhom „križarskih vojn“ ali bolje „svetih muslimanskih vojn“ in pa resničnim prepričljivim dialogom. Najtežje je, ker je zlasti na Bližnjem vzhodu politika povezana z verskim prepričanjem raznih skupin. In pri vsej svobodomiselnosti, ki zahaja tudi v muslimanske vrste, je vendarle v vseh muslimanih še zavest, da so enota. Vendar je tudi kongres v Tripolisu pokazal, da kljub trdoti dialoga ni druge poti kot ta, da se počasi razumemo, se drug drugemu približamo in tako dosežemo možnost poštenega pogovora.

V Mozambiku si slede izgoni misijonarjev. Niso izgnani samo oni, vendar

med drugimi tudi misijonarji. Razlog je navadno: protirevolucionarno delovanje. Povod za tako obtožbo pa dajo kaki mali incidenti med predstavniki „FRELIMA“ in misijonarji, ko gre za razlastitev šol, bolnic ali kakšnih drugih ustanov, ki jih je država načelno že odvzela katoličanom. Vendar škofje in misijonarji skrbno pazijo, da ne dajo povoda za izgon. Kajti misijonarji, ki zapuste Mozambik – pa četudi samo zaradi oddiha – se ne morejo več vrniti nazaj, ker ne dobe za to potrebnega vladnega imigracijskega dovoljenja. V bližnji bodočnosti ni pričakovati, da bi se odnosi bistveno izboljšali.

V Zaire se počasi in tiho boljšajo odnosi med državo in Cerkvijo. Mobutu svojim pristašem stranke daje navodila, kako naj obzirno in čim bolj človeško postopajo z misijonarji, zlasti tujimi, kako naj navodila, ki jih dobivajo, izvrše na miren način, po dogovoru, brez polemik in sporov. Tudi sicer je dal priznanje kardinalu Maluli in ostalim večjim predstavnikom Cerkve. Vse kaže, da je položaj okoli države (Mozambik, Angola) začel Mobutuju odpirati oči. Poleg tega se dobro zaveda, da vsa svetovna javnost sledi temu večletnemu trenju med njim in kardinalom, med vladno stranko in katoličani.

Kapucini v Abesiniji so sklenili, da bodo namesto rimskega brevirja molili „Divit“, to je zbirka 150 psalmov,

ki jih etiopski menihi in duhovniki molijo vsak dan. Tudi v svoje vzgojne zavode počasi uvajajo prebiranje ali molitev psalmov.

Jezuiti imajo več šol, čeprav je število redovnikov padlo od 36.000 na 30.000. V mnogih krajih so šole moralno zapreti, kot naprimer na Cejlonu in v Iraku – to na pritisk vlade. Zelo pa so šolstvo razširili zlasti v Južni Ameriki. Približno 10.000 jezuitov je zaposlenih s šolsko-vzgojnim delom, torej tretjina.

V Nigeriji se je po lanskem udaru meseca julija začel položaj boljšati. To je ena najbolj obljudenih afriških držav, saj ima okoli 70 milijonov prebivalcev. Katoličanov je le 4 milijone. Vendar gledajo optimistično v bodočnost. Po težkih preizkušnjah, ki jih je pred leti preživel rod Ibo, kjer je katoliška Cerkev najbolj utrjena, se zdaj počasi družabne razmere umirja-

jo in ustaljajo. Tako je misijonsko delo vedno lažje in uspešnejše.

Alaska je še vedno misijonska dežela. Med 251.000 prebivalci je 37.000 katoličanov. Na ogromnem ozemlju sta le dve katoliški škofiji in seveda so misijonarji prisiljeni potovati na velike daljave. Po neumornem prizadevanju „letečega patra“ Schulteja so danes mnoge misijonske postaje opremljene z letali. Zaradi težke klime pa še vedno ostaja ta misijon eden najtežjih.

Radio Tanzanija je sicer državna ustanova, a je zelo naklonjen verski propagandi. Saj daje na razpolago kar štiri ure in pol za verske programe. In nove prošnje za dodatne programe še sprejema. Poleg tega daje na razpolago svoje institute in svoje aparature posameznim skupinam, da lažje in boljše pripravijo svoj program.

Afriški škofje s kardinalom Rossijem, ki vodi vse cerkveno misijonstvo. Od leve na desno: Škof Yungu iz Tshumbé (Zaire), nadškof Adimon Cotonou (Dahomej) in škof Munhudu iz Livingstona v Zambiji.

Slika vietnamskega komunističnega voditelja Hochiminga se pne na pročelju moderne stavbe v Saigonu.

Pretirana poročila – bi lahko rekli.

V misijonskem časopisu „Kontinente“ se oglašja s terena misijonar, ki jebral članek o silnem porastu duhovniških poklicev v misijonih. Sprašuje se: kje je ta siloviti porast. Deluje v Zambiji. Od tam škofje hodijo v Evropo in Ameriko prosit za misijonarje. Kot paradoks navaja škofijo Livingstone, kjer je število domačih duhovnikov poskočilo za 100 odstotkov. Edinemu, ki je bil do zdaj, se je namreč pridružil drugi novomašnik-domačin. Semenišča v Ugandi in Tanzaniji so res polna, a se je treba vprašati, kdaj bodo mogli vsaj tista mesta, ki se leto za letom praznijo, zasesti. Število vernikov pa hitro raste. Tako praktični misijonar konča svoje pripombe z razmišljanji: ponekod so poklici in zakaj jih drugod ni. Eden glavnih razlogov je: poklici so, kjer morajo ljudje za svojo vero kaj žrtvovati.

Kitajska se gotovo spreminja. A gojiti kakšno upanje na skorajšnjo odprtje Kitajske misijonarjem, je brez podlage. Najboljši poznavalec kitajskih razmer p. Ladislaus Ladany trdi, da ni prav nobenega znamenja, da bi v bližnji bodočnosti mogli tuji misijonarji priti na Kitajsko. Kar je ostalo domače Cerkve, je po njegovem mnenju polovica vernikov odpadlo, druga polovica pa živi brez cerkva in brez evangelija. Edino, kar je trenutno – razen molitve – mogoče storiti za kitajsko Cerkev, je prirejanje radiodajnih programov z versko vsebino in čim bolj popolnimi informacijami. To, kar nudi vatikanski radio, je po njegovem mnenju vse premalo in tudi poročila so vse preveč le rimska.

Eritreja hoče svobodo, Abesinija je ne da. Boj terja veliko žrtev. Beguncev je okoli pol milijona, dnevno umre 200 ljudi zaradi lakote.

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

Kratko se nam je oglasil tudi misijonar FRANC REBOL iz marynolske družbe, ki deluje v Yuanli. Zahvaljuje se za dar iz sklada 1975 in pristavlja:

„Bil sem v Hong Kongu za dva tedna, zato se Vam zahvaljujem bolj pozno.

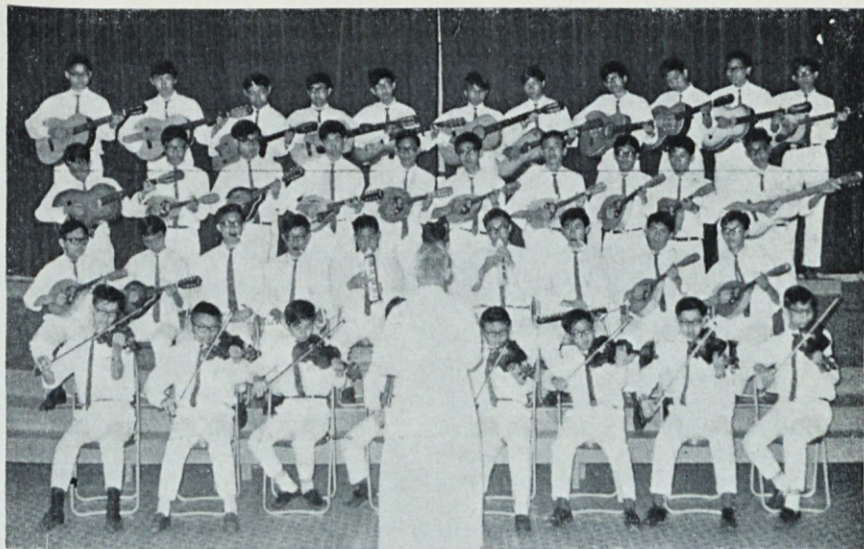
Jutri, 10. oktobra je tu državni praznik, „dan osvobojenja“ z velikimi paradami in slavnostmi. Naše delo gre kar lepo naprej. Najbolj smo zaposleni v bolnici, kjer je vedno veliko

bolnikov. Dr. Janeža že dolgo nisem videl; moram iti spet k njemu, saj on itak nikamor ne gre. Je pa šest ur vožnje od tu do njega. Bog Vas blagoslovi!“

Najbolj „pismena“ misijonarka z Daljnega Vzhoda, poleg pesnika o. Kosa, ki pa govori pred vsem s pesmi in članki, je pač misijonarka s. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka. Od nje imamo iz časa med septembrom in aprilom tega leta kar šest pisem. V njih se zahvaljuje za naše

Sestra Anica Miklavčič med malimi prijatelji.

Misiionar Stanko Pavlin SDB na novem mestu že dirigira šolski orkester

skromne darove, sporoča o pošiljkah za buenosaireško tumbolo in nas obvešča o svojem delovanju v misijonu. O tem slednjem zasledimo v njenih pisnih tele vestih:

„Letos (1975) sem šla v Hong Kong na duhovne vaje od 22. julija do 5. avgusta. Šla sem v Kaoloon v Pavlinovo šolo, da bi ga obiskala. Kako žal mi je bilo, da ga nisem našla, ker je odpotoval v Italijo na stoletnico salezijanskih misijonov. No, zdaj sem spet tu med mladino in med jetnicami. Hvala Bogu, otroci mi zelo radi slede; jih imam celo vrsto v pripravi za sveti krst in sveto obhajilo. Tudi nekega moškega Japonca pripravljam na preprojenje. To je moje veselje, voditi k Jezusu...“

Bila sem pri s. Kalisti Langerholz: šla sem po denar, ki ste mi ga po njej oziroma po dr. Janežu poslali. Ona sedaj deluje v bolnišnici. Zelo je bila

vesela mojega obiska; takoj mi je izročila vaš dar zame.

— — —
 Naš božič je bil krasen: 10 krstov! Lepa polnočna maša in procesija z Jezusčkom, ki ga je nosil angelček. Deklice so v sprevedu veselo prepevale. Pred sveto mašo je angelček deklamiral pred jaslicami. S kakim veseljem sem vse to pripravljala in kako sem bila vesela, ko sem opazila, da so ljudje doživljali. Tu smo sedaj samo tri sestre, ki sodelujemo z gg. misijonarji zlasti pri službi božji. Jaz imam poleg tega še veliko dela v otroškem vrteu, s pevskim zborčkom, z obiski po družinah, pri jetnicah, itd.“

HONG KONG

Od tam nam je 29. aprila 1976 pisal misijonar STANISLAV PAVLIN SDB:

„V Hong Kong sem se vrnil 7. decembra. Nastavljen sem v tem zavodu na naši višji gimnaziji kot učitelj mo-

ralke, kakor pravijo tu tistemu, ki skrbi za pouk fantov v veri, v poznanju svetega pisma in podobnem. Pravijo, da sem tukaj samo začasno. V tem zavodu sem deloval že pred štirimi leti kot nadzornik študija. Poučujem tudi glasbo. Naši katoličani zelo lepo pojejo in tudi petje pri službi božji jim je zelo pri srcu. Znajo že tri pesmi od tistih slovenskih, ki so jih v Severni Ameriki prevedli v angleščino. Neka gospa mi je poslala note z besedilom in zdaj učim moje mlade pevce in godbenike. V zavodu imamo več kot tisoč gojencev, od teh jih je nekaj več kot sto katoličanov. Fantje pri nas študirajo do univerze, nakar skušajo priti na eno od dveh tukajšnjih univerz, od katerih je ena kitajska, druga angleška. Zmožnejši in premožnejši gredo pa na študij v tujino, v Združene države, v Indijo, Nemčijo, Francijo in drugam. Letošnji naši maturanti so že končali šolo in se zdaj pripravljajo na državne izpite, ki jih bodo polagali prve majske dni.

Meseca januarja sem bil na Japonskem, kamor me je povabil tamkajšnji salezijanski provincial za 50 letnico naših salezijanskih misijonov v deželi vzhajajočega sonca. V Tokyju sem telefonsko iskal misijonarja o. Kosa, pa ga ni bilo doma, je bil nekje zunaj mesta. Tako se nisva srečala. Po slovesnostih so me sobratje vozili po celi deželi, od severa do juga, da sem se mogel srečati z vsemi mojimi sobrati prejšnjih časov, ko sem tudi jaz še deloval na Japonskem. To potovanje je bilo zame zelo zanimivo, čeprav malo utrudljivo.

Tu v tem zavodu imam tudi zelo lep delokrog in delo ni tako naporno kot mi je bilo preje, a je veliko bolj duhovno in apostolsko. Lepo Vas prosim, sporočite vsem mojim prijateljem in dobrotnikom moje pozdrave in zahva-

lo za vse molitve in darove, trude in napore za nas, misijonarje.“

TAJSKA

Iz pisma s FRANČIŠKE NOVAK OSU, ki deluje v Chiengmaju na severu dežele in ki ga je pisala v začetku tega leta, še nismo objavili nekaterih vesti o njej in njenem delovanju. Piše:

„Tole pismo pišem pozno zvečer. Vse popoldne sem bila zunaj s s. Shanti, Francozinjo, ki oznanja širom sveta apostolat karizmatične molitve. Zelo globoka, plemenita duša! Ko sva šli ogledat pagode po chiengmajski okolici, sem mislila tudi na Vas, kako Vas bom po teh krajih spremljala...“

Nocoj smo imeli posebno karizmatično molitev od pol osmih do devetih zvečer. Povabili sva našega novega tajskega škofa in je res prišel. Tako smo imeli zelo lep praznik Razglašenja Gospodovega.

Božič smo prav lepo praznovali. Kot pripravo na ta sveti čas nam v našem zavodu preizkušenj v adventu ni manjkalo. Ena od sester, že priletna, ki si je na koncu septembra ob povodnji zlomila nogo v kolku, more samo še za silo z berglo okrog; v našem zavodu tu še poučuje, a na bolj oddaljeni deški šoli jo nadomeščam za francoščino. 8. decembra nam je skoraj umrla nekdanj tako močna holandska sestra za hudim srčnim napadom. Šele za novo leto se je mogla vrniti iz bolnice. Tudi nas precej muči že mesec dni hud mraz. Zjutraj je tudi 10 stopinj Celzija pod ničlo. Gore so pa skoraj vse pod snegom in ledom. A naš kraj je tropičen, ljudje imajo vse odprto in nimajo gorke obleke in odev, zato je ta izredni mraz za vse velika preizkušnja. Še čez dan naše tropično sonce nič ne greje. Pa to bo trajalo samo še nekaj tednov, nato se pa začne spet toplota, potem pa kar ne-

S. Frančiška Novak OSU ob s. Ksaveriji Pirc OSU v Bangkoku.

znosna vročina, dokler maja ne nastopi deževna doba.

Politično ozračje se še ni izčistilo. Pravijo, da imajo rdeči sosedje name ne že v tem ali v prihodnjem letu začetni osvajalno akcijo. Laos hoče imeti naših 16 severovzhodnih provinc. Nekateri pravijo: Kaj naj bi se Tajsko s svojimi 40 milijoni prebivalcev bala malega Laosa, ki šteje samo 4 milijone prebivalcev. A predobro vemo, kdo stoji za njimi. . . Na jugu so zlasti v treh provincah same zmešnjave in podobno marsikje po deželi. Kralj je v svojem novoletnem nagovoru pozival k potrpežljivosti, vabil k sporazumu in slogi, tako tudi ministrski predsednik princ Kukrit, ki ima sicer velike diplomatske talen-

te, a le ni kos problemom, ki jih ni ne konca ne kraja. No, zaenkrat še ni neposredne nevarnosti in v Boga zaupamo.

Prihodnji teden bom sprejemala nove male učenke, ki nam jih starši že priporočajo. Bog daj, da bi bilo mogoče vse zadovoljiti!

Pri polnočnici, pri dolgem božičnem sporedu v odprti farni dvorani sem se vas vseh misijonskih prijateljev spominjala v molitvi in prosila božje Dete, naj vas blagoslovi in vam poplača vse žrtve in napore za rast božjega kraljestva na zemlji.“

INDIJA

Iz te dežele naj objavimo vsem zanimivo iz pisem dolgoletne misijonar-

ke dr. MIRIAM ZALAZNIK, ki kljub visoki starosti in bolehnosti še vedno vrhunsko deluje v tamkajšnjem šolstvu. Iz pisma z dne 23. oktobra lanskega leta povzemamo sledeče:

„Malo me spravljate v zadrego, ko želite, da vam kaj napišem o svojem delokrogu, ker vse gre bolj „za kulisami“; javnega življenja in delovanja se malo ali skoraj nič ne udeležujem.

Oseбно mislim, da je najvažnejše dopisovanje s prejšnjimi dijakinjami in dijaki ali s kakšno spreobrnjenko, ki se v sedanjih zmedah v svetu ne znajdejo. Dalje me večkrat prosijo za prevode ali male članke. Prejšnje sodelovanje pri študijskih seminarjih, organiziranje sestankov ali shodov se je zdaj zame nehalo iz enostavnega razloga, ker ne morem več okoli kolvratiti. Treba je iti večkrat tudi peš, česar pa ne zmorem v sedanjem zdravstvenem stanju. Tudi je važno, da se takih sestankov čim bolj udeležujejo mlajše sestre, saj so se preje prerade na nas starejše zanašale, same so pa ostale brez delavnega sodelovanja.

Gotovo ste zvedeli, da je doživela Indija izredno deževno dobo. V našem okraju ni bilo posebnih nezdod, boljše rečeno, bile so le vsakoletne običajne poplave, ki vedno zahtevajo precej žrtev. Toda provinca Bihar je bila strahovito prizadeta, najbolj glavno mesto Patna, kjer imamo me svoj najstarejši samostan, ki je tudi največji. Stoji v starem delu mesta, ki je znan kot Bankipur. Samo sestre matere Terezije imajo tamkaj tudi svoj samostan. Vsi drugi samostani so v novem mestu, kjer je tudi sedež vlade. Ta novi del leži nižje in od tam se je začelo. Radio je že v noči 24. avgusta začel pozivati k čuječnosti in obrambi, češ da se je obrežje reke Sone začelo rušiti in da je Patna z drugimi kraji v nevarnosti. In res, 25. avgusta so

začele vode prodirati in zgodaj zjutraj so starši prihiteli, da odvedejo svoje hčerke-gojenke domov. Celotno mesto je bilo poplavljenno, voda je rasla in rasla in dosegla do 10 metrov in več. Ponekod so cele naselbine izginile, ljudje, živina, vse je pomrlo. V Patni sami so vsa poslopja trpela. Nekateri so takoj začeli prenašati, kar se je pač dalo, iz spodnjih prostorov v višje ležeče. Mnogi pa niso verjeli, da je nevarnost tolikšna, pa so utrpeli velikansko škodo. Tako so predolgo čakali tudi v jezuitskem novicijatu, kjer je tudi industrijska šola in tiskarna, tudi velika srednja šola: skoraj vse naprave so bile uničene ali pokvarjene. Blizu imajo sestre-misijske zdravnice (družbe treh sester Žužkovih in s. Gabrijele Ehrlich, ki je tudi Slovenka; op. ur.) velik bolniški kompleks. Dasiravno so garale vso noč, niso mogle prenesti na varno zdravlilo in živilo, še manj raznih zdravniških aparatov. Evakuirale so najtežje bolnike, drugi so odhiteli domov, v kolikor so mogli. Kakeh 30 mladih bolničark, ki se tam vadijo, se je zateklo v naš samostan, ki je kake 4 km oddaljen, z vso prtljago so morale gaziti po vodi. Zdaj kajpada ta bolnica Svete Družine ne more delovati, je zaprta za tri, štiri mesece. Podobno se je dogajalo v mnogih drugih samostanih in katoliških ustanovah. Mnogi tudi po dva dni niso imeli stika z ostalim svetom in so bili ta čas brez prehrane... Najhujše je bilo povsod, ker ni bilo pitne vode, dasiravno so bili takorekoč v vodi. Vojaštvo je prihitelo na pomoč s čolni, s helikopterji, ki so prinesli vodo in hrano. Naš samostan tamkaj ni bil poplavljen, dasiravno je bila cesta, ob kateri stoji, reka deroče vode, ki pa ni udrla skozi vrata in podrla zidov, kakor marsikje drugod.

Na stotine poplavljenecv se je zateklo k nam; naše sestre so kuhale

za 5.000 ljudi vsak dan skozi tri tedne. Dijaki iz jezuitskega kolegija so dnevno raznašali hrano v razna središča, a so morali pri tem gaziti po vodi, ponekod tudi tako ni šlo brez čolnov. Preden so vode odtekle, je trajalo več kot deset dni. A potem spet velik naliv, več kot 4 dni je lilo kot iz škafa! To je bila huda preizkušnja! Trije patri jezuiti so morali gaziti po vodi, da so prišli v sestrške samostane maševat; lahko si mislite, v kakem stanju so prišli. V enem od samostanov je voda zmočila in pokvarila vse paramente in je moral misijonar maševati odet v kako haljo. A eden od misijonarjev mi je pisal v teh dneh: Vsega nam je zmanjkalo, le poguma ne! Hvala Bogu! Mnogi so v vsem tem našli tudi veliko prilike za humor, saj je bilo toliko nenavadnega. Mimogrede: Jezuiti so izgubili nad 20.000 vreč cementsa, ki ga je tako težko dobiti in ki jim je bil dostavljen komaj teden dni prej. Škof iz Patne se je takoj lotil organiziranja pomoči na veliko. Mati Terezija, ki je osebno prišla pogledat v Patno, da bi videla, kaj bi se dalo storiti prebivalstvu v pomoč, je iz svojega Nobel zaklada darovala milijon, da si morejo vsaj nekateri brez strehe pozidati nove kočice. Zima bo kmalu tu, čeprav za zdaj še vlada vročina, a v nočnih urah se že hladi. Mi vsi pomagamo, nabiramo sredstva, itd., kolikor moremo. Tako na primer vsak razred – 32 jih imamo – ima svoje „podjetje“ za zbiranje denarja in oblek ter podobnega za poplavljenca. Sreča je, da so se preprečile vsaj epidemije, katerih so se vsi najbolj bali. Tu se je vojaštvo odlično izkazalo z desinfekcijami. Nevarnost je bila resna, kajti po vseh hišah je bilo polno razne mrtve golazni, kač, miši, itd., po cestah polno poginule živine, vmes tudi človeška trupla.

Tako vidite, nikdar ne zmanjka

dela. Naj neham. Oprostite raztrešenemu pisanju; nemogoče je v miru pisati, kajti prav danes je „športni dan“ in v nedeljo imamo prvo sveto obhajilo, pa je direndaj precejšen... Še enkrat se vam lepo zahvaljujem za vse dobrote, ki nam jih dobrotniki izkazuje. Samo Gospod Vam more povrniti...!“

Naslednje misijonarkino pismo nam prinaša tele misli:

„Zdaj smo že v novem letu. Pred letom dni sem bila, kot pravijo, z eno nogo v grobu, letos pa je vse kar normalno za mojo starost. Od 29. oktobra do 12. decembra sem imela naporno delo z izpiti. Šolski predpisi se spreminjajo; zdaj imamo prav za prav dvojni maturo: eno po končanem desetem letu šole, drugo po končanem 12. letu. Prva matura je obvezna, druga pa prostovoljna, a napraviti jo morajo vsi, ki mislijo nadaljevati s študijem na univerzi. Izpitno delo me je precej zdelalo, vendar mi je Gospod dal moč, da sem se takoj 13. decembra mogla udeležiti duhovnih vaj. Nato sem pa za kake tri tedne izpregla, da se mi ne bi ponovil lanski napad...“

Razmere pri nas so se malo uredile, ker so vsi politični hujskači v zaporih. Seveda, zmedenosti in napetosti je veliko povsod. Socialni problemi se kljub naprom vlade le večajo. Kaj čuda ni, da se mnogim življenje zdi brezupno. Potem je še posebna beda: Tu v Kanpurju, ob robu mesta je na primer veliko naselje gobavcev. Sestre matere Terezije redno dvakrat tedensko hodijo k njim in naše sestre jim pomagajo; kakor hitro kaj naberejo, jim nesejo. Žalostno je gledati spačene obraze, pohabljena telesa, rane... In tako malo upanja, da bi ozdravili.“

VABIMO ROJAKE, DA DARUJETE V
SKLAD ZA VSE SLOVENSKE
MISIJONARJE!

MISIJONSKI OPAZOVALEC

1. maja nam piše naša pariška poverjenica s. **Cecilija Prebil** od tam sledeče: „Gospod Buh je končno le prišel v Slovenijo. Ta teden se vrne v Pariz, po 15. maju se pa povrne na Madagaskar. S. Pavličič pride prve dni v maju, a se menda ne ustavi najprej pri nas v Parizu, ampak šele nazaj grede.“

Te vrstice nam povedo veliko; najvažnejše, da je **misijonar Buh**, ki je bil že obupal, da bi mogel obiskati sorodnike, sobrate in misijonske prijatelje v domovini, ker ni dobil potrebnega vizuma, o čemer smo tudi mi poročali v prejšnji številki, le-tega končno očitvidno le dobil in dosegel zaželjeni cilj. Upamo, da bomo kaj več zvedeli o tem, kako se je imel v domovini, in bomo misijonskim prijateljem v bodoče poročali. Te vrstice nam pa tudi povedo, da bo misijonar v domovini le kratek čas, kajti njegov dopust se mu bliža koncu, in da ga bodo kmalu, morda v mesecu maju, spet pozdravili misijonarji na Madagaskarju.

Pismo s. Prebil pa nam tudi oznani novico, da gre na počitnice s. **Marija Pavličič iz Vangaindrana** na Madagaskarju; kolikor se spomnimo, ona še ni naredila te poti, odkar je prišla v misijone. kjer deluje že lepo vrsto let. Želimo ji temeljit odpočitek in vsestransko osvežitev, da bo lahko s novimi silami zagrabila za nelahko delo v dispanzerju in po malgaških vaseh!

Poslovil se je pa, kolikor vemo, samo začasno, od Madagaskarja bivši bogoslovec, na Madagaskarju misijonar-laik, mizar, **Ivan Selak**; njegovo mesto v strojni mizarni v Ranomeni je zavzel laični misijonar Misijonskega zavoda **Tone Jemec**. Tudi **Selaku** želimo lepa doživetja v domovini, posebno pa, da bi za bodočnost našel dokončno življenjsko pot.

Že vemo, da je na počitnicah v domovini tudi duhovnik **Janko Slabe** iz Matange.

Ameriški rojak misijonar **Franc Zagore**, ki je dolga leta deloval v Ugandi na razsežnem misijonu, se nam je v pismu oglasil takorekoč za slovo, kajti misijone dokončno zapušča, kakor pravi, ker da mu je v Združenih državah določen nov delokrog. Zahvaljuje se vsem misijonskim prijateljem, slovenskim rojakom, za duhovno in materialno pomoč v teh letih, kar sta nam ga „odkrili“ sestri **Žužkovi**, ko sta bili še v Ugandi, mi pa želimo bivšemu misijonarju obilo božjega blagoslova na novem mestu.

Z misijoni je že tako, zlasti v modernem času: Novi misijonarji odhajajo, drugi se vračajo... Zdaj je svet takorekoč manjši kot je bil pred 50 leti, kajti letalske zveze so kraje in ljudi med seboj zelo približale in zato so menjave lažje in pogostejše. Tudi s. **Zidarič Ana** iz Družbe pomočnic vernih duš nam sporoča, da odide za stalno iz misijonov, ker jo predstojniki potrebujejo na drugih postojankah v Franciji. Nič z veseljem ne odhaja z ljubih misijonov, a božja volja je najbolja, kakor pravi slovenski rek...

Brat Marcel Kerševan CM, ki deluje že nad 40 let v bivšem Belgijskem Kongu, zdaj Zaire, nam sporoča, da so morali misijonarji tamkaj radi pomanjkanja osebja ukiniti škofijo, v kateri je zadnja dolga leta deloval, in tudi več misijonov združiti; zato je moral tudi on zapustiti znani nam misijon v Irebu in se nastaniti v misijonu **Bikoro**... Kdaj bomo spet mogli poročati o nekdanj tako stalno veselih novicah o vedno večjem številu misijonarjev in misijonov, ko zadnja leta moramo ugotavljati nasprotno vedno večje po-

manjkanje misijonskih moči ob naraščajočih potrebah misijonskega dela po večini dežel?!

Na drugem mestu poročamo, da je tudi **o. Jože Kekalj** iz Lusake odpoval v Evropo. Na počitek? Kolikor poznamo tega misijonarja si počitka ne bo mogel privoščiti, čeprav bi ga bil zelo potreben, ko je imel veliko dela in skrbi z gradnjo velikanske cerkve v svojem misijonu Matero; on bo pač spet imel misijonska predavanja na vseh koncih in krajih ter iskal novih, tudi laičnih sodelavcev za velike potrebe slovenskih misijonarjev v Zambiji. Naj Bog obilno blagoslovi njegove „počitnice“!

Ko se je vrnil v Hong Kong salezijanski misijonar **Stanislav Pavlin**, so ga predstojniki dodelili veliki salezijanski šoli Ting Po, kjer je Pavlin deloval že preje, pred njim pa tudi že sedanji vietnamski misijonar Andrej Majcen. Pa menda to ni njegova dokončna nastavitev in delokrog. Zdaj na tej šoli skrbi za versko in moralno vzgojo dijakov, naj bo katoliških naj bo še poganskih.

Slike naslovne strani: Zgoraj desno prizor iz svete maše v domačinskem ornatu; levo, vietnamska mamica. Spodaj desno indijski narodni ples, levo: čudno svetišče.

Miting s Hočimingovo sliko na čelu v Saigonu

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

IZ MISIJONSTVA V DOMOVINI

MISIJONSKO PISMO ŠTEV. 8

Ljubljana, dne 11. februarja 1976.

Spoštovani!

Zopet je nastopil primeren trenutek, da se v „pismu“ z vami pogovarjamo o predmetu, ki vam je gotovo pri srcu, tj. o misijonski dejavnosti doma in na tujem. Njene najbolj različne oblike so na obrazu Cerkve stalno navzoče, posebno sedaj po svetem letu, zato tudi nam ne smejo izginiti izpred oči.

Doma je bilo od zadnjega „pisma“ marsikaj novega. Najprej smo s vami **tudi letos srečali z nekaterimi misijonarji in misijonarkami**, ki so prišli za krajši čas domov na počitek ali na zdravljenje, usmiljenka Katarina Jančar pa se je sploh vrnila po več kot 40-letnem delu na Kitajskem in Japonskem. O svojem življenju nam je pripovedovala na misijonsko nedeljo pri sv. Jakobu v Ljubljani. Z misijonarji, kolikor smo jih mogli doseči, smo se pogovarjali na Rakovniku, dne 24. avgusta. Tedaj so **salezijanci obhajali 100-letnico svojih misijonov**. V ta namen so pripravili lepo in veliko misijonsko razstavo. Odprli pa so tudi vrata svoje cerkve, da sta mogla škof Lenič dopoldne in nadškof Pogačnik popoldne predsedovati misijonskemu bogoslužju. To je bilo popoldne združeno z razgovorom z misijonarji in s podelitvijo misijonskega križa novima misijonarjema lazaristu Sušniku in minoritu Drevenščku, ki sta se potem namenila v Afriko: eden na Madagaskar in eden v Zambijo. Nič ne dvomimo o tem, da je celotna prireditev v marsikom prebudila misijonsko zavest. Salezijancem se pa za veliko pomoč pri tem lepo zahvaljujemo. Tako je prav: vsako leto naj bi škofijska duhovščina ali določen red oziroma kongregacija še na poseben način stopila v službo misijonske ideje.

Drugi večji dogodek je bil študijski misijonski dan v Ljubljani, dne 15. okt. 1975. Zanimiva predavanja prof. Rodeta, misijonarja Puhana, Stanka Kahneta in župnika Škoda so pritegnila veliko število udeležencev, tudi redovnic, ki so se razšli z mislijo, da so v resnici obogateni z novimi misijonskimi spodbudami, predvsem pa seznanjeni s križi in težavami, ki spremljajo sedanjo misijonsko dejavnost Cerkve. **Misijonski kongres** na začetku oktobra v Rimu, za katerega je imel največ zaslug naš rojak dr. M. Jezernik, je za te probleme nakazal nove rešitve. Bili smo optimistično razpoloženi, vrnili smo se domov s sklepom, da bomo za misijone kljub vsemu še z veseljem delali. V istem nas je potrdila **misijonska poslanica**, ki jo je za misijonsko nedeljo 1975 razglasil papež Pavel VI.

Po vsem tem ni čudno, da je zelo dobro uspela tudi misijonska nedelja, ki smo jo obhajali dne 19. oktobra 1975. Da je bila dobro pripravljena in lepo

izvedena po vseh cerkvah slovenskih škofij in še izven njih, nam pričajo zelo pomnoženi darovi, ki so jih ob tej priliki darovali verniki za misijone. Darovi so namenjeni izključno za misijonske namene, delila pa jih bo Kongregacija v Rimu. Ni dvoma, da imajo za tako velik uspeh misijonske nedelje največ zaslug duhovniki, ki so za ta namen najprej sami darovali, potem pa so isto toplo priporočali vernikom. Čestitamo slovenskim vernikom na Koroškem, ki skrbijo že za 220 misijonskih bogoslovcev. Koliko pa je bilo na misijonsko nedeljo molitev in tihih žrtev za misijone, ve le ljubi Bog. Naj bi jih bilo vedno več in naj bi nikoli ne prenehale. „Treba je vedno moliti in se ne naveličati!“

Božja pomoč je namreč za misijone vedno bolj potrebna. **Razmere v mnogih misijonskih pokrajinah** so zelo težke. Naši misijonarji jih bridko občutijo in mi z njimi. Posebno Afrika preživlja hude čase, ko mnogokje misijonarji iz Evrope in Amerike ne vedo, ali jim bo mogoče obstati ali pa bodo morali oditi. Prenos ideoloških in tudi vojaških spopadov v te nekdanj mirne in globoko verne pokrajine ne obeta nič dobrega. Misijonarji vse to sprejemajo kot **bogohoteni križ**, ki ima svojo težo pa tudi svoj blagoslov. Strokovnjak za misijone na Gregorianski univerzi v Rimu p. J. Masson SJ je v „Omnis terra“ zapisal pred kratkim: „Če pride na neko delo križ, nikakor to ne pomeni božje obsodbe tega dela. Misijoni so kakor Kristusova velikonočna skrivnost. Iz križa so vanjo pritekli božji zakladi, o katerih trdno verujemo, da nam prihajajo po zaslugah tistega, ki jih pošilja. Zato je tudi misijonska dejavnost, ko jo zadevajo težave, prav s križi dokazala, da je pristna. Zato ni mogoče dvomiti niti glede njenih ciljev niti glede njenih potov. Nobena človeška dejavnost se ne more zares vznemiriti, saj počiva na moči samega Boga. Mirno moramo torej nadaljevati to delo in nikoli ne smemo misliti, da ni na pravi poti in da ga je treba ustaviti.“ Naj nas letošnja velika noč v tem spodbuja in utrjuje!

Kljub težavam zunaj bomo z delom nadaljevali doma, posebno z vzgojo misijonske zavesti. Z misijonarji se bomo letos srečali nekje na Primorskem. Zavedamo se svoje slabotnosti, pa zato toliko bolj zaupamo v Boga. Čakamo trenutka, ko se bo za delo navdušilo še več duhovnikov in redovnic. Čakamo mladino – tiste med njimi, ki se še posebej zanimajo za poklic laičnega misijonarja, vabimo na razgovor, ki bo v soboto, 28. februarja t. l. ob 10. uri v misijonskem seminarju na teološki fakulteti v Ljubljani – ki bo svojo vero doma utrjevala z mislijo na sedanje in nekdanje delo Cerkve, ki je bilo in je na toliko načinov herojsko. Mislimo le na junaška dela škofov Slomška, Gnidovca in Baraga. Priporočamo se jim za popoln uspeh misijonskega dela doma in v misijonih. Kraljica misijonov, prosi za nas!

Vilko Fajdiga,
predsednik nadškof. mis. odbora.

RAZMISLEKA VREDNO . . .

Stare matere! Indijec, inženir, direktor železnic v Surashtri (Indija) je vstopil k jezuitom. Svoj poklic dolguje svoji stari materi. „Kljub svojem osemdesetim letom ni niti en dan opustila, da ne bi šla k maši, in je bila v cerkvi, dokler je bila kakšna maša. Proсила je za svoje vnuke, da bi dobili misijonski poklic. Zdaj nas sedem pripada različnim redovom in osmi se pripiralja.“

POJASNILA K SESTAVKU NA STRANEH 76 in 77 šte. 6-7 "VESTNIK" 1976

V naslovu navedeni odstavek zadeva tudi slovensko misijonsko akcijo, ki jo v izseljenstvu vodijo slovenski lazaristi.

Sestavek razčlenimo, da moremo k posameznim členom podati odgovarjajoča pojasnila.

Beremo:

1. „Sicer pa začanja človek resno dvomiti o „slovenskih lazaristih“.

Pojasnilo naj slovenstvo lazaristov v Argentini, pred vsem v Baragovem misijonišču.

Pisec sestavka naše „slovenstvo“ daje v narekovaj, češ da se le nazivamo Slovence, in se celo naravnost izjavi, da v naše slovenstvo dvomi.

Lazaristi Baragovega misijonišča smo se naselili v tem najbolj revnem predelu Velikega Buenos Airesa in v najbolj revnem naselju slovenskih izseljencev, ker se noben drug slovenski duhovnik ni odzval vabilu msgr. Hladnika, da gre izpolnit njegovo obljubo, Slovenski vasi preskrbeti slovenskega duhovnika. Kaj pomeni navzočnost slovenskih lazaristov tej najbolj kompaktno naseljeni slovenski skupini, vedo najbolje prebivalci Slovenske vasi.

Samo argentinski sobratje in naši višji predstojniki vedo, koliko prizadevanja nas je stalo, da smo v vsem našem delovanju dosegli neodvisnost od argentinskih predstojnikov in tako zagotovili za čim daljšo dobo slovenstvo naši ustanovi in njenemu dejstvom.

Zagotovili smo slovenstvo vzgoji in pripadnosti našega družbenega naraščanja in celokupni naši vzgojni akciji v okviru Misijonskega zavoda.

Zagotovili smo slovenstvo naši misijonski akciji, ki je v veliko oporo 90im slovenskim misijonarjem, zastopnikom slovenskega naroda v misijonski akciji Cerkve v svetu.

Zagotovili smo slovenstvo našemu delu na polju slovenske kulture: Izdajanju življenjepisov velikih slovenskih mož, Baraga, Knobleharja, Slomška, Evangelista Kreka, Gnidovca... in pisanju ter izdajanju slovenskih knjig duhovne vsebine. Ni neznano, da je slovenski lazarist pobudil organiziranje najvišjih slovenskih kulturnih delavcev v Slovensko kulturno akcijo, kateri je še vedno v oporo.

Našo postojanko smo zavestno krstili s slovenskim imenom: Baragovo misijonišče, in tudi sedaj, ko je postala civilno-pravno priznana družba, smo ji ohranili v uradnem argentinskem naslovu slovensko ime: Centro Misional Baraga.

Slovenski lazarist je ustanovil Slovensko tiskovno družbo, iz katere se je razvila tiskarna „Editorial Baraga S.R.L.“, ki zdaj postane del nove družbe in bo nadaljevala s prizadevanji za čim lepši slovenski tisk.

In tako dalje. – Ali je res mogoče dvomiti o slovenstvu lazaristov v svetu?

2. Dalje v sestavku beremo:

„Če se prav spominjam, je bila prva akcija nabava rentgenskega aparata, ki je potem slovesno končal pod Maotsetungovo zasedbo.“

Bo že četrto stoletja, kar smo pojasnili v našem listu zgodbo o dr. Janeževem rentgenskem skladu in kasneje še in še. Naj jo še enkrat:

Dr. Janež je enkrat samkrat iz misijonov prosil, in sicer čisto v začetku, ko je bil zdravnik v msgr. Kerecevi bolnici v Chaotungu na Kitajskem. Pro-

sil je, da bi zbrali za rentgenski aparat, ker mu brez njega kot kirurgu domala ni bilo mogoče delati, misijon sam pa ni imel sredstev za njega nabavo. Tedaj je Slovenska misijonska zveza (ki jo vodimo slovenski lazaristi) med vsemi rojaki po svetu izven domovine pobudila nabiralno akcijo za „dr. Janežev rentgenski sklad“. Z združenimi močmi se je res zbrala potrebna vsota 1.000 dolarjev, kar smo sporočili dr. Janežu. Denarja pa nismo poslali na Kitajsko, čakajoč na izboljšanje stanja spriču prodiranja rdečih, ampak smo ga hranili, dr. Janežu pa pisali, naj prosi škofijo, da na podlagi pri nas zbranega denarja denar za nabavo rentgena založi. Tako se je tudi zgodilo. Dr. Janež je rentgen nabavil ter ga pridno uporabljal, celo še pol leta pod komunistično vladlo. Ko so končno rdeči misijonarje izgnali, so zasedli bolnico in tudi rentgen v njej (ki je pa tudi pod rdečimi še vedno služil zdravju trpečega kitajskega ljudstva). A za ta rentgen ni bil izdan niti en cent iz našega denarja v dr. Janeževem rentgenskem skladu, kajti sklad je bil v celoti še v naših rokah. In ko se je dr. Janež približno leto kasneje ali manj podal delovat v kamilijanski misijon v Lotung na Formozi in je tudi tam moral takorekoč začeti z nič, smo mu denar iz sklada poslali in naš misijonski zdravnik si je z njega pomočjo nabavil že drugi rentgen ter z njim začel svoje tolikanj občudovano kirurško delovanje, ki je pripomoglo bolnici do izrednega današnjega razmaha.

Vprašamo: Ali je bila akcija dvomljivo slovenskih lazaristov v pomoč delu prvega slovenskega misijonskega zdravnika – neslovenska polomija, kakor se med vrsticami izraža pisec v „Vestniku“?

3. Pisec nadaljuje: „Potem je bila monštranca...“

Misijonske prijatelje in naše laične sodelavce v Argentini (med najodličnejšimi sta sedanjí predsednik reprezentativnega društva Zedinjena Slovenija, Marijan Loboda, in njega kulturni referent Lojze Rezelj) prosimo, prav tako naše bralce po vsem svetu, naj nam osvežijo spomin, kajti mi sami se ne moremo spomniti, da bi kdaj v Argentini (ali kje drugje) kupovali monštranco za misijone...

4. Višek neprimernosti delovanja sumljivo slovenskih lazaristov vidi pisec v naslednjem:

„Zdaj pa beremo, da so trije misijonarji lazaristi odšli na Madagaskar“.

Pojasnjujemo: Odšla sta samo dva: Peter Opeka in Rado Sušnik. Morda pisec šteje zraven še Francita Buha, ki se samo vrača na Madagaskar, s počitnic... Dejstva, da sta iz slovenske izseljenke skupnosti spet odšla dva v misijone, so veseli vsi tisti Slovenci, ki so iskreno verni in cerkveni v svojem mišljenju.

Zakaj smo poslali dva na Madagaskar?

Zadnji papeži in z njimi tudi II. Vatikanski cerkveni zbor poudarjajo nujnost v sodobni Cerkvi, da vsaka narodna skupnost, vsaka škofija, vsaka drugačna skupnost vernikov pošlje svoje zastopnike kot misijonarje na misijonsko polje, kjer se bolj kot drugod bojuje borba, kdo, katere ideje bodo v bodoče usmerjale življenje prebujajočih se narodov Azije in Afrike. Pod silo te nujnosti so se celo slovenski škofje, kljub tolikemu pomanjkanju klera v domovini, obvezali, da bodo na Madagaskar stalno pošiljali svoje misijonarje, vsakega vsaj za pet let, kjer naj bi delovali v povezanosti s slovenskimi lazaristi in z domačim klerom za razvoj krščanstva v škofiji.

Baragovo misijonišče se je ustanovilo v prvi vrsti v ta namen, kar že beseda sama pove: misijonišče = zibelka novih misijonarjev. Če smo po 20 letih obstoja Baragovega misijonišča mogli iz njega poslati na Madagaskar prva dva, ki sta zrasla iz tega gnezda, v pomoč vsem drugim škofij-

skim in lazaristovskim iz domovine, ali je to zgražanja vredno? Ali ni to nasprotno afirmacija cerkvenosti in katolištva cele slovenske skupnosti v Argentini, ko s tema novima misijonarjema tudi le-ta doprinaša sebi primeren dokaz k skupnemu misijonskemu naporu vernega slovenskega naroda? Ali smo pozabili, da smo elita slovenskega katolištva, kakor se tolikokrat trkamo na prsi? In ta elita naj bi bila – sterilna?!

5. Pisec nadalje pravi, da so še drugi „trije kandidati“ odšli na isti otok.

Ti abiturienti Misijonskega zavoda niso naši kandidati (prav veseli bi jih bili...!), ker se še nobeden od teh treh ni prijavil za vstop k lazaristom. So preprosto trije idealni slovenski študentje, ki so se povzpeli do nemajhne žrtve: darovati tri svoja najlepša mlada leta Cerkvi na Madagaskarju, iz ljubezni do tega naroda v razvoju, kot obrtniki-pomočniki slovenskih misijonarjev in misijonark. Kdor se nad tolikim idealizmom, do katerega se je povzpela slovenska mladina v Argentini, pohujšuje, se pohujšuje nad naj-zlahetnejšimi sadovi slovenske verske vzgoje med nami.

6. Pisec obžaluje tudi to, da sta „dva vstopila v novicijat“ lazaristov.

Doslej so se nad takimi pojavi v slovenskem narodu zgražali samo komunisti, niti liberalci ne, kajti vsi Slovenci vemo, kaj so pomenili v zgodovini in kaj pomenijo danes slovenskemu narodu ne le v verskem, ampak tudi v narodnem pogledu duhovniki, med njimi nič manj duhovniki, ki so redovniki...

7. Sestavek nadaljuje: „za utrditev naj bi najprej šla v beograjsko Čukarico, kjer se bosta pripravila za nadaljnjo pot.“

Beograjska Čukarica... Starejšim Slovencem „Čukarica“ nekaj pomeni. To je že okrog pol stoletja postojanka slovenskih lazaristov, ki so šli tja, da duhovno pomagajo slovenskim uslužbencem, nastavljenim ne le v Beogradu, ampak po vsem pravoslavnem jugu. Med temi lazaristi na Čukarici je bil desetletja tudi ustanovitelj „Katoliških misijonov“ in njih prvi urednik Andrej Tumpej, velik sodelavec političnega voditelja slovenskega naroda dr. Antona Korošča. Kaj čuda, če so slovenski lazaristi tedaj, ko so jim bile odvzete vse postojanke v Sloveniji, izbrali za zibelko tako potrebnih novih poklicev to hišo, ki je bila poleg tega še v bolj strpni Srbiji. Zato sta bila tudi oba novinca iz Argentine poslana tja v noviciat za eno leto, nakar bi ves študij filozofije in teologije opravljala v srcu Slovenije, na bogoslovni fakulteti v Ljubljani.

Zakaj pa sploh slovenski lazaristi pošiljamo naše kandidate v noviciat in študij v domovino?

Odgovor je lahek: ker želimo, da bi postali slovenski lazaristi. Če bi ostali tu, bi se morali ves čas vzgajati z argentinskimi sobraty v argentinskem jeziku in duhu, za delo v Argentini. Slovenski lazaristi v Baragovem misijonišču smo štirje in pri vsem delu, ki ga že izvajamo, si nikakor ne moremo delati utvar, da bi zmogli še slovensko družbeno, duhovno in strokovno formacijo in izobrazbo naših kandidatov. Poleg tega: Tu je le en odsek delovanja naše družbe med Slovenci. A Baragovo misijonišče želi, da bi bili rjegovi kandidati usposobljeni za vsa področja delovanja slovenske lazaristovske skupnosti, ki so v domovini, v Kanadi, v Argentini in v misijonih, pa še posebno delo pri vodstvu dveh ženskih redovnih družb, usmiljenk in Marijinih sester. Le v središču življenja in delovanja slovenskih lazaristov se bodo tudi naši kandidati razgledali za vsako teh področij dela, tudi za nadaljevanje našega slovenskega dela v Argentini, v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi.

8. **Pisec sestavka v „Vestniku“ se nato vprašuje: „Ali je res potrebno vstopiti v nek red, čigar centrala ni v Sloveniji?“**

Težko je razumeti, kaj misli pisec s tem vprašanjem. Saj ni mogoče vstopiti v noben red, čigar centrala bi bila v Sloveniji, ker pač ni reda, ki bi imel v Sloveniji svojo centralo. Ali naj potem noben Slovenec ne vstopi v noben red?

9. **Pisec pa dodaja glede te centrale: „V kolikor pa je, je odvisna od režima.“**

Lazaristi imamo sedež naše province (ki se imenuje jugoslovanska ne toliko po imenu Jugoslavija, ampak zato, ker so nje člani pripadniki različnih slovanskih narodov na jugu, ne le Slovenci, ampak tudi Hrvatje, Makedonci, Albanci...) v Ljubljani, kjer vlada oblast komunističnega režima. Oblasti v neki državi ni mogoče odšteti, treba jo je upoštevati. Tudi slovenski lazaristi, kot slovenski škofje in verniki morajo upoštevati civilno oblast nad seboj v zadevah civilnega življenja in dejstvovanja svojih članov, ne pa v zadevah duhovnega, redovnega in cerkvenega dejstvovanja. Včasih taka civilna oblast preseže svoje vplivne sfere. Tedaj pač nastopijo za cerkvene kroge, tudi vernike, težave, s katerimi se je treba soočiti in skušati reševati, kar se rešiti da, na različnih način v različnih okoliščinah. To pa še ne pomeni, da je Cerkev odvisna od režima, tudi red in njega centrala ne.

10. **V nadaljnjem se pisec sestavka v „Vestniku“ vpraša: „Zakaj se ne začnemo vračati k primarnosti zgodovinske povezanosti slovenskega naroda s Cerkvijo: preko njenih kaplanov, župnikov in dekanov?“**

Tu se nam zdi, da je pisec napravil zgodovinsko napako in krivico, ko ni dodal še: „in redovnikov“. Prav zgodovina cerkvenosti slovenskega naroda uči, da so imeli redovniki v slovenski vernosti važno vlogo. V Zgodovini Cerkve v ribniškem območju, ki se tiska v Editorial Baraga SRL, beremo na primer da so bili stiški menihi eden najpomembnejših činiteljev v duhovnem in siceršnjem življenju te pokrajine; in to Zgodovino je napisal škofijski duhovnik! Tako bi mogli ugotoviti o celi vrsti še delujočih ali v prejšnjih časih delujočih redovih med slovenskim narodom.

11. **Pisec zaključuje gornjo misel s poudarkom, naj bi se to zgodilo „brez slehernih redov po sredi.“**

Ali naj razumemo to pripombo v dobesednem smislu, naj se v Argentini in Cerkvi sploh redovi odpravijo? To bi bilo pač silno reformatorsko in povsem nasprotno tendencam Cerkve v sedanjem času, ko papeži spet kličejo k poživljanju in poglobljenju redovništva v Cerkvi. To bi bilo celo proti samemu evangelijskemu nauku, ki je postavil kot vrh duhovnega življenja evangelijske svete, pod katerimi je Cerkev od prvih začetkov razumela in prakticirala prav redovništvo oziroma njemu slične ustanove.

12. **Pisec zaključuje z nekam težko, zapleteno mislijo: „Skrbi me usoda mladine v današnjih slovenskih šolah v najkrajšem času, ko bo iz te mladine zrasel rod očetov in mater.“**

Ali se motimo, če takole analiziramo pisčevo misel:

„Danes so naše šole še slovenske. A skrbi nas bližnja bodočnost, ko radi odhajanja slovenskih lazaristov na Madagaskar in v domovino ne bo več mogoče vzdrževati slovenskega šolstva v izseljenstvu, pa ti slovenski otroci ne bodo mogli biti več Slovenci in tudi ne bodo, ko bodo postali očetje in matere; tako bi torej po krivdi dvomljivo slovenskih lazaristov slovenstvo v Argentini kaj hitro izumrlo.“

Če je v tem pisčeva skrb in bolečina, potem bi tole pojasnili:

Od kdaj je slovensko šolstvo v izseljenstvu odvisno od slovenskega klera? Ali ni to domena laikov in društva Zedinjena Slovenija? Kolikor vemo, je

duhovništvo v teh šolah le za poučevanje verouka. Torej zavisi bodočnost slovenskega šolstva ne od duhovščine, ampak od laikov.

Drugič: Slovensko dušnopastirstvo ima vsaj toliko možnosti kot slovenski lazaristi v Baragovem misijonišču, da poskrbi za nadaljevanje svojega dela med izseljenci, zlasti ker ima v ta namen na razpolago Rožmanov zavod, ki ga vodi duhovščina škofijskega klera. Tudi stoje za njim vse tri slovenske škofije, ki so končno odgovorne za dušnopastirstvo izseljencev in je prav zato eden od škofov imenovan za posebnega izseljskega skrbnika, kar tudi vrši, ko obiskuje prav vse slovenske izseljske skupine po vsem svetu, razen v Argentini.

Tretjič: Če res ne bo slovenskega škofijskega klera na razpolago, pa ga bo morda imelo Baragovo misijonišče, bo le-to v primeru potrebe s svojimi bodočimi duhovniki-redovniki prav rado na razpolago tudi za pomoč pri splošnem slovenskem dušnem pastirstvu v Argentini. Zanimivo je, kako je to predvideval celo pokojni škof Rožman, ko je ob blagoslovitvi temeljnega kamna za cerkev Marije Kraljice pri Baragovem misijonišču izjavil, da bodo morda prav bodoči slovenski lazaristi iz Baragovega misijonišča bistveno pripomogli k slovenskemu dušnemu pastirstvu v bodočnosti, ko škofijskih duhovnikov že več ne bo...

Bog daj, da te potrebe nikdar ne bi bilo oziroma, če bi se le pojavila, da bi ji bilo Baragovo misijonišče kos odpomoci.

13. Zna se zgoditi, da bi prišla ta pomoč celo z Madagaskarja. V moderni misijonski dobi namreč ni mnogokrat niti možno (radi spreminjajočih se političnih razmer v misijonskih deželah), pa tudi ne potrebno, da bi misijonarji ostali kar celo življenje v misijonih. Ne, danes odhajajo za pet, deset, dvajset let... Potem se pa misijonar vrne v stari kraj in tam vrši svoje duhovniško poslanstvo. Tako se tudi zna zgoditi, da bo še preje kot v desetih letih kdo od misijonarjev iz Baragovega misijonišča prišel pomagat duhovno slovenski skupnosti v Argentini in se bo tedaj pokazalo, da je bila preveč pesimistična napoved pisca v „Vestniku“, da „ne bo nikogar iz Madagaskarja ali Culukafrije ki bi reševal slovensko kri.“

Slovenski lazaristi
iz Baragovega misijonišča

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA ZA LETO 1976: V Argentini in sosednjih deželah: I. polletje 200 pesov, dosmrtna 5.000. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Part Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI ZAVOD BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Edvard širca, Luján, Arg., 4.500 pesov; France Novak, Río Negro, več zabojev jabolk; Tone Ravnik in družina, U.S.A., 14 dolarjev.

TISKOVNI SKLAD KM

Marija Melaher, U.S.A., 5 dol.

V SKLAD KM ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Argentina, v pesih: Ljudmila Gomišček, Villa Madero, 300; Ivanka Romé, Slovenska vas, 300; dr. Franc Gnidovec, Adrogué, 2.000; N. N., Berazategui, 1.000; č. g. Stanko Skvarča, Luján, 1.000.

Venezuela (po Cirilu Bartolu), v bolivarjih: Rojnik Ivan, 215; Sodja Maks, 100; Ilija Nežka, 100; Neimenovani, 100; N. N., 50.

Francija, v fr. frankih: N. N., Tucquegneux, 200.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

N. N., Aumetz, Francija, za Ivana štanta, Madagaskar, 600 fr.; Za Sušnika Radota, Madagaskar, Lovrenc Ilija, Venezuela, 200 boliv.; za istega, Fani Jamšek, Argentina, 2.000 pesov; Šega Ivan, Venezuela, za Madagaskar, 100 bolivarjev.

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Eskimec

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612